

WILLSON,
ABOOT.

REGINA Circuli

FORMIDABLE
ATTRACTION
MONDIALE

Lei

15 + 1

Regina Circului

de Anthony Abbot

CAP. I

În după amiaza zilei de 13 Aprilie 19.., pe când mă aflam în cabinetul comisarului Colt care, pe atunci, era șeful Poliției Criminale din New-York, îi fu anunțată vizita unui domn Tod Robson.

— Tod Robson ? ! exclamă comisarul. Il cunosc. Este directorul circului Garden. Astăzi are loc reprezentația de deschidere a stațiunii. Lasă-l să intre! porunci el.

Tod Robson era un om voinic, ars de soare și încrunțit înainte de vreme.

— Am nevoie de ajutorul d-tale, îi spuse el comisarului. Singur n'o mai scot la capăt.

— Despre ce este vorba? întrebă Colt.

Tod Robson îi povesti despre recentul său turneu în Europa.

— Cu prilejul acesta, ni s'a întâmplat o serie de lucruri ciudate, declară el.

— Cum așa?

— În cercul meu, au avut loc în ultimul timp, o mulțime de incidente cari mi se par suspecte. Seria acestor incidente a început atunci când am părăsit Sudul. Trei dintre aceste incidente au costat viața a trei dintre oamenii mei. La întoarcere, am trecut prin Georgia. La apropiere de Richmond, am suferit un accident de cale ferată. Trei dintre vagoanele noastre au deraiat și au suferit grave avarii cari ne-au pricinuit o mare pagubă. Apoi ni s'au îmbolnăvit câțiva elefanți. În drum spre New York ne-a murit cel mai bun dintre lei. O altă fiară care era una dintre cele mai mari atracții ale cercului nostru și-a frânt picioarele și a trebuit s'o' împușcăm. Toate aceste pagube reprezintă pentru noi o avere.

— Bănuiești că toate acestea au fost puse la cale de cineva?

— Da. În timpul din urmă, artiștii noștri au primit cu poșta o mulțime de scrisori de amenințare prin cari erau îndemnați să nu se producă în fața publicului new-yorkez cu numerele lor de atracție dacă nu vor să-și primejduiască viața.

Robson cită mai multe nume printre cari

și pe acelea ale acrobatului Flandrin și a soției sale care lucra sub pseudonimul La Tour.

— Celebra Jossie La Tour?

— Da. Este cel mai mare număr de atracție al nostru și primește o retribuție colosală.

— Cine a mai primit asemenea scrisori?

— Sebastian regele aerului și Murillo celebrul echilibrist. Am ajuns în situația că astăzi fiind ziua de 13, nici unul dintre artiștii mei nu vrea să lucreze. Aș contramanda reprezentarea dar milionarul Marburg Lovell care mă finanțează nic nu vrea să audă despre așa ceva. Cheltuelile noastre se urcă la 15.000 de dolari pe zi fără să mai vorbim de costul pagubelor ce le-am suferit în ultimul timp. Totuși, aceste pagube nu sunt insuportabile. Circul este o mină de aur. Facem afaceri foarte bune. Partea proastă este această serie de inexplicabile accidente. Firește, munca noastră nu este lipsită de primejdie. Dar trei morți deodată! Nu știu ce să mai fac. Adesea mă întreb de ce nu am lichidat afacerea.

«In afară de Lovel, nu am obligații față de nimeni. El singur finanțează toată întreprinderea și dacă aș fi lichidat-o mai de mult m'aș fi putut retrage cu un beneficiu frumos. Așa nu mă aleg decât cu griji.

Colt se ridică și zâmbi politicos.

— Voiu însărcina pe unul dintre oamenii mei să se ocupe de această enigmă, spuse el.

— Speram că te vei ocupa chiar d-ta.

Colt vru să răspundă dar fu întrerupt de Garden s'a întâmplat un accident și că un către un functionar care îi anunță că la circula domn Robson este rugat să poștească la telefon dacă se află acolo.

Colt ceru legătura și îi trecu lui Robson receptorul.

Directorul circului păru foarte afectat de cele ce i se comunică. După ce termină convorbirea, i se adresă lui Colt:

— Mecanicul nostru șef, a suferit un accident mortal, declară el. Trebuie să plec imediat.

— Am să conduc eu însumi ancheta, spuse Colt. La ora șapte ne vom întâlni în hallul circului. Ingrijește ca toți acei cari au primit scrisori de amenințare să fie prezenți.

— Îți mulțumesc din toată inima, murmură Robson luându-și rămas bun dela comisar.

— Acorzi o valoare deosebită acelor scrisori? îl întrebai eu pe Colt după plecarea lui Robson. Nu crezi că este vorba de o abilă reclamă?

— Eu cred că este foarte serios.

— Nu înțeleg motivul pentru care ucigașul își previne victimele.

— De multe ori o face din grandomanie. Dar sper să-i pot da de urmă.

— Prin confruntarea scrisorilor?

— Nu. Sunt însă de părere că ori ce uci-gas sfârșeste p. . . a se da de gol în fața unui observator atent. Deobiceiul acela care scrie asemenea scrisori de amenințare își scrie și lui una, din prudență, atunci când trăiești printre primitori. Voiu încep prin a-i supra-veghea pe acci cari au primit asemenea scrisori. declară comisarul. Ai vre-o întâl-nire în astă seară?

— Da, cu nevastă-mea.

— Adu-o și pe ea. N'am mai văzut-o de câteva luni. Vom încerca să lucrăm și să ne distrăm totodată. Roagă-l și pe judecătorul de instrucție. Dă-le să ne însoțească.

Apoi comisarul îl însărcină pe inspectorul Flyn să culeagă informațiuni mai amănun-tite despre accidente survenite la circ.

CAP. II

La orele șapte sosi la întâlnire.

Casele de bilete ale circului erau asaltate de public.

Comisarul avusese grije să împânzească circul cu polițiști.

Printre spectatori, îl descoperi pe judecă-

torul de instrucție Merle Doug. Venise însoțit de cei doi nepoți ai lui.

— Precum văd sunteți tot în luna de miere, ne spuse el mie și soției mele. Mi-am adus și nepoții ca să se amuze, ne explică el. Avem de lucru aici? mă întrebă apoi. Grefierul meu mi-a spus azi după amiază că s'ar fi întâmplat aici un accident mortal foarte suspect.

Între timp apăru și Robson. Il recomandai judecătorului apoi îl întrebai dacă totul este în ordine.

— Indiferent de ce se va mai întâmpla, la ora opt va începe reprezentația. Pe drum înapoi am aflat despre un incident, o ceartă cu dracii de Ubangi. Să sperăm totuși că reprezentanția nu va avea de suferit de pe urma asta.

— Ubangii? întrebă soția mea Betty.

— Femeile africane cu buzele cât farfuria, o lămurii eu. Ele cred că se fac frumoase dacă, de mici, li se întinde buza inferioară cu ajutorul unui inel fixat dedesubt.

— Da, spuse Robson. Este al doilea sezon de când lucrează la mine. Ele au învățat puțin limba engleză și se pot înțelege cu negrii americani. Sunt doar, prin obârșia lor, compatrioți. Uneori, africanii aceștia sunt certăreți. Astăzi însă au mers cam prea departe. Astă seară, artista Jossie La Tour

despre care v'am mai vorbit a surprins pe două dintre Ubangi în cabina ei, fără ca ele să-și poată justifica prezența lor acolo.

— Poate că voiau să fure ceva?

— Tot ce se poate. Jossie La Tour nu se stăpâni de data aceasta și le lovi cu cravașa. În Statele Unite este interzis să lovești pe cineva chiar dacă este un sălbatec african și Ubangi știu acest lucru. Ele sunt furioase pe La Tour și în momentul de față se sfătuiesc în cabina lor asupra acestui incident. Habar n'am ce va ieși de aici. Cu Ubangi aceștia nu este bine să ai deaface. În Africa trec drept mari vrăjitori. Se spune că farmecele lor pot ucide dușmanul dela distanță.

Nu trecu mult și apărură și c misarul.

— Despre moartea mecanicului d-tale am primit un raport sumar, îi comunică el lui Robson. La ora trei după amiază, mecanicul se afla pe una din platformele de care se folosește acrobatul Flandrin. Căzătura nu poate fi explicată decât într'un singur fel: printr'o amețeală. Dar autopsia nu este încă terminată.

— Nu suferea de amețeli, declară Robson.

— În cazul acesta trebuie căutată o altă explicație. La ora aceea era repetiție și în arenă se aflau mai mulți dintre artiștii d-tale precum și orchestra. Am stabilit că nimeni nu s'a apropiat de mecanic.

— Iarăși unul dintre acele accidente ciudate cari îmi dau impresia că circul acesta este vrăjit, spuse Robson, oftând. Oamenii mei au ajuns la exasperare. Echilibristul pe sârmă care a primit și el o scrisoare, a reziliat pur și simplu contractul. De o oră el a dispărut. Nu este exclus ca și alți artiști să-i urmeze pilda mai înainte de începerea reprezentației.

— Mi se pare că mi-ai spus că și acrobatul Flandrin a primit o scrisoare de amenințare?

— Da.

— Mecanicul s'a prăbușit de pe platforma lui Flandrin. La ora aceea Flandrin se afla în arenă?

— Nu. Flandrin a sosit abia azi cu vaporul venind din străinătate.

— Si Murillo a dispărut?

— Da. Inșă bănuiesc unde se află. Pe de altă parte...

Dar comisarul îl întrerupse rugându-l să-l conducă prin tot circul.

Robson o luă înainte și noi îl urmarăm printr'un adevărat labirint.

— Dacă d. Doug este de acord, propuse Betty, mă voi ocupa eu de nepoții d-sale. Ne vom întâlni apoi în loje.

Propunerea fu acceptată și când rămăserăm singuri, Colt îl puse pe iudecătorul de instrucție în curent cu toată afacerea.

— S'ar putea întâmpla ca totul să fie o

simplică coincidență, fu de părere judecătorul.

— Această ipoteză nu este exclusă dar mie nu mi se pare probabilă. Patru oameni și-au găsit pe rând moartea în împrejurări misterioase și Robson are motive să creadă că cineva încearcă să-l ruineze. Pe de altă parte s'ar putea să avem deaface cu un nebun de pildă, care urmărește o răsbunare.

Robson ne conduse pe lângă cuștile animalelor explicându-ne rolul lor. Dar Colt părea nerăbdător și ceru să mergem mai repede în loja artiștilor.

Mai întâiu trecurăm pe lângă Ubangi cari erau o mare atracție a publicului. Trupa lor se compunea din cinci femei și patru bărbați.

— Ubangi aceștia sunt originari din Africa ecuatorială unde locuiesc într'un ținut din preajma fluviului Shari la sudul lacului Tschad, ne explică Robson.

— Ce limbă vorbesc? întrebă comisarul.

— Dialectul tribului lor și o franțuzească râlcită.

— Vorbește vre-unul dintre ei limba engleză?

— Numai Keblia, medicul lor.

— Keblia știe să și scrie englezește?

— Știe perfect. A studiat în Anglia.

— Și unde se află Keblia în momentul de față?

— Nu știu. De fapt ar fi trebuit să se afle aici dar a dispărut.

— De ce se uită așa de urât la noi? întrebă Doug.

— Ubangi aceștia sunt miopi, explică Robson. Clima calduroasă a patriei lor le strică vederea. Cei mai multi dintre ei când ating o vârstă mai înaintată își pierd vederea parțial sau cu totul.

Merserăm mai departe dar nu știu de ce, aveam impresia că cineva se ține după noi. Intorsei capul și zări la vre-o zece pași în urma noastră figura întunecată, sălbatecă și plină de cicatrice a unui individ.

— Doug, suntem urmăriți, îi șopti eu judecătorului. Dar când acesta întoarse capul, nu-l mai zări căci individul dispăruse.

CAP. III

Poate că ar fi trebuit să-i atrag atenția și lui Colt asupra individului care ne urmărise dar deocamrată nu avusei ocazia. Colt voia să ia imediat contactul cu artiștii circuitului și în special cu acei cari primiseră faimoasele scrisori.

În timpul acesta, Robson își consultă nerăbdător ceasul.

Prima încăpere în care intraserăm fu aceea care slujea de cabina clownilor. Robson nu-

mea această cabină, stradela clownilor pentru că deoparte și de alta a încăperii se afla câte o masă lungă, la care aceștia se grimbau și între cari era un spațiu de trecere ce se asemăna foarte bine cu o stradă.

— În stradela clownilor, mi-am început și eu cariera, peroră Robson. Am fost clown-acrobat și cu meseria aceasta aș putea să-mi câștig și azi existența. Am lucrat mai întâi cu Will Rogers și apoi cu Fred Stone în circuitul Wirth. Asta a fost în 1904.

Când ajunserăm lângă o scară de beton, Robson se aplecă să-și lege șiretul pantofului său stâng.

— Ați observat că fiecare clown se grimează în alt chip ? îl întreabă el pe Colt. Fiecare clown are o grimă a lui proprie și nici odată nu și-ar permite vre-un alt clown să i-o imite.

Între'timp se făcuse ora șapte și un sfert. Pentru neinițiați, colțul acela reprezenta un adevărat haos. Robson ne zâmbi misterios și bătău la ușa unei cabine. Până să ni se deschidă ușa, Robson ne explică motivul pentru care Flandrin pe care aveam să-l vedem imediat, lipsise din America. Lucrase toată iarna la Berlin și din cauza ceței primăverii, vaporul său avusese o mare întârziere.

— N'a avut nici măcar timpul să-și salute soția, ne spune Robson.

— Ea n'a fost cu el ?

— Nu. La Tour a lucrat în acest timp într'un varieteu de pe coasta apuseană.

Robson bătu pentru a treia oară în uşe până să primească un răspuns.

Flandrin îi primi în cabină şi se scuză că îl găsim în ținută neglijentă căci tocmai se grima pentru reprezentație.

Robson făcu prezentările şi îi expuse scopul vizitei.

— D. Flandrin, spuse Robson, este cel mai bun dintre acrobații noștri. A îmbrățișat cariera de acrobat numai de dragul artei căci d. Flandrin a studiat chimia şi este şi un foarte bun chimist..

Dar comisarul îl întrerupse.

— D. Robson mi-a vorbit despre scrisoarea de amenințare pe care ai primit-o. Pot să o văd ?

Flandrin avea scrisoarea la îndemână şi i-o predete comisarului. Acesta o examinează şi apoi citi următoarele:

«Gândește-te bine la ceea ce faci şi mai ales nu încerca să execuți la New-York săritura dublă. Dacă nu vei asculta acest sfat, vei muri, chiar în timpul reprezentației de deschidere».

Scrisoarea nu era semnată. Comisarul o predete judecătorului de instrucție. Ea era

scrisă pe o bucată de hârtie dintre acelea care se întrebuințează la împachetat în farmacie iar literile erau scrise cu creionul albastru și numai în majuscule de tipar.

Toți cei de față avu privirile ațintite asupra scrisoarei din mâna judecătorului de instrucție astfel că ceeace se întâmplă în acest moment văzui numai eu.

Colt care se afla în spatele lui Flandrin, îl întrebă încet:

Vei executa săritura în astă seară?

Flandrin nu răspunse imediat.

Până să răspundă artistul, Colt ridică de pe masa lui Flandrin un creion albastru ce se află acolo și-l vârî neobservat în buzunar.

— De ce nu răspunzi? îl întrebă Robson pe artist.

— Nu știu încă ce voi face, răspunse Flandrin cu un aer absent.

— Ce este săritura dublă? întrebă judecătorul.

— O figură acrobatică foarte periculoasă. Până acum nici un acrobat nu a isbutit să o realizeze căci ea contravine regulilor gimnastice.

— S'avem iertare, protestă Flandrin. Eu am executat-o de mai multe ori. Sunt poate unicul acrobat care a reușit să o realizeze. Soția mea s'a împotrivit întotdeauna când am

vrut să o încerc dar dacă mă voi hotărî a o executa în astă seară nimeni nu mă va putea opri. Nici chiar scrisoarea de amenințare.

— Am auzit foarte mult vorbindu-se despre gelozia dintre artiști, spuse Colt. Ceeace se vorbește este adevărat?

— Nu. Intre un artist talentat cum sunt eu și un geniu cum este soția mea La Tour, nu poate să existe gelozie, declară Flandrin.

— Când te decizi să execuți această periculoasă figură?

— Nu știu încă. Doresc să mă consult mai întâiu cu soția mea pe care încă n'am avut timp s'o văd.

— Unde ai găsit scrisoarea aceasta? întrebă Colt.

— Se pare că ea a sosit cu poșta de azi. Am găsit-o aici, pe masa mea de toaletă unde a pus-o Robson care a primit-o dela soția mea. Ea a deschis-o în lipsa mea. Mai ai vreo întrebare?

— Nu.

— Ai vreo bănuială?

— Nu, d-le Colt. Consider scrisoarea drept o glumă proastă.

— Înainte de a pleca, te mai rog să-mi răspunzi la o întrebare: când te decizi asupra săriturii? Înainte de reprezentație, adică înainte de a intra în arenă sau...

Flandrin dete din umeri.

— Este probabil că nu voi putea vorbi cu soția mea decât foarte puțin timp. Robson a aranjat pentru mine, în timpul pauzelor, o serie întreagă de interviewuri cu reporterii ziarelor. Nu cred că voi executa astăzi săritura dar, cum ți-am mai spus, mai întâi trebuie să vorbesc cu soția mea.

După acest răspuns în doi peri, îl părăsirăm pe Flandrin.

Afară, Colt luă în primire scrisoarea dela judecător și mi-o predete. Nu pomeni însă nimic despre creionul albastru.

— Trebuie să ne grăbim, spuse Robson. La primul număr, toți artiștii trebuie să se afle în arenă.

Merserăm mai departe în timp ce eu mă întrebam, dacă creionul găsit de Colt putea constitui un indiciu căci nu-mi venea să cred că autorul scrisorilor de amenințare era atât de naiv încât să lase la îndemâna noastră un asemenea indiciu.

Intre'timp ajunserăm la o altă cabină și Robson ne prezintă lui signor Sebastian supranumit și regele aerului.

— Pungașule, îi strigă acesta lui Robson. Ascultă numai d-le Colt, când înțelege individul acesta să ne mențină buna dispoziție.

Mai întâiu ne ridică salariul apoi nu se va sfii să-mi scadă din onorariu, zece dolari drept amendă pentru cine ştie ce încălcare a dispoziţiunilor lui.

În ciuda celor 40 de ani ai lui signor Sebastian era încă un bărbat foarte frumos. Trupa lui era alcătuită din şapte persoane, fraţi, rude, veri, cari se îmbrăcau pentru reprezentare într'altă cabină. El avea cabina lui proprie.

Colt îl rugă să-i arate scrisoarea de ameninţare pe care a primit-o.

— Ai anunţat poliţia? îl întreabă Sebastian pe Robson şi buna lui dispoziţie dispăru ca prin farmec. Acum o să afle despre scrisoare toată familia şi nevastă-mea va muri de frică.

— Arată-i scrisoarea d-lui Colt, îl îndemnă Robson. Signor Sebastian este un foarte bun camarad, adaugă directorul ciroului. Ceilalţi artişti nu se preocupă de camarazii lor dar signor Sebastian este în stare să dea şi cămaşa de pe el pentru un camarad. Familia lui este cunoscută în toată Europa.

Apoi Robson ne mai explică în ce constau talentele multiple ale lui Sebastian. Acesta era un călăreţ minunat, un clown şi scamator inimitabil şi un excelent ţintaş.

Scrisoarea primită de signor Sebastian

era aidoma acelei primite de Flandrin, numai textul era schimbat.

«Regele aerului să ia seamă altminteri își va pierde tronul. Nu executa numărul d-tale de atracție. Dacă îl vei încerca, vei fi ucis în timpul reprezentanției. Consideră aceste rânduri drept un avertisment foarte serios.»

Acesta era conținutul scrisoarei primită de regele aerului.

Signor Sebastian însă, părea că nu se sinchisește de amenințare și în timp ce comisarul o citea cu glas tare el scoase limba și se strâmbă cu dispreț.

—Numărul meu de atracție l-am introdus de mulți ani, spuse el, și publicul îl așteaptă cu nerăbdare.

— Așa dar, îl vei executa și în astă seară ? îl întreabă Robson.

— Când te-am mai lăsat vre-o dată în pană exploatoarele de sclavi ? îi răspunse Sebastian, batjocoritor.

La întrebarea lui Colt, Sebastian declară că scrisul îi este necunoscut, că nu are nici o bănuială și că nu are dușmani.

— Scrisoarea aceasta, sau este o glumă, sau este un truc al secției noastre de reclamă, conchisee el.

Când furăm afară, un omuleț cu fața smeadă, având un ochiu șasiu și dantura de aur, se apropie de Robson și îl bătă pe umăr.

— Ce este, Crumps? întreabă Robson.

— Marburg Lovell se află în astă seară, în circ. M'a chemat. D-ta știi că vânează cu multă pasiune fiare sălbatece. Mi-a vorbit despre isprăvile lui. Părea foarte bine dispus și mi-a povestit o anecdotă despre un îmblânzitor de lei. Apoi mi-a dat să-i duc o scrisoare...

— Ca și cum o singură scrisoare ca o enervare n'ar fi fost îndeajuns, îl întrerupse directorul. Jossie La Tour a mai primit doar una și a doua nu mai era necesară. Mai ai să-mi spui ceva?

— Numai că Jossie La Tour mi-a ars o palmă când i-am predat scrisoarea deși nu avea nici un motiv. S'a purtat foarte urât cu mine. Uită că eu muncesc aici ca și ea chiar dacă nu sunt plătit împărătește.

După plecarea lui Crumps, Colt se interesează de când se afla acesta în serviciul lui Robson.

— De opt ani, răspunse directorul. Două ani a fost într'un ospiciu, dar asta n'are nici o importanță. E mult de atunci.

Peste câteva minute, signor Sebastian trecu pe lângă noi. Apropiindu-se de Robson, îi spuse:

Colt nu se lăsă intimidat și o dete ușor la o parte, pășind pragul.

— Am aflat adineaori ceeace ți-a comunicat Crumps. L-am sfătuit să se lerească de Lovell. Câinele ăsta nu are intenții bune. Mi-a arătat odată locuința lui: parcă ar fi o locuință de muiere. Dacă n'o să-i dea pace lui Jossie La Tour, o să dea de bucluc. Am să-i rup oasele.

— Termină, pentru Dumnezeu! îi strigă Robson. Lasă cearta. Peste douăzeci de minute începem reprezentația. Flandrin n'are decât să-și apere singur nevasta.

— Fără ajutorul lui Lovell, ne explică Robson ași fi dat de mult faliment. Inșă să-l ia dracu! Lovell are obiceiul să se lege de artisteale circului și de aceea nu se bucură de simpatii. Vă rog să nu pomeniți despre acest incident când vom lua contact cu Jossie La Tour, adăugă el când ajunserăm în fața ușei ei.

Înainte de a intra în cabina artistei, zări din nou figura omului care ne urmărea, fără însă a o distinge bine căci dispăru mai înainte ca să o pot surprinde.

Camerista artistei La Tour, nu ne lăsă înăuntru.

— Nu puteți intra, ne spune bătrâna. Am ordin să nu las pe nimeni înăuntru, nici chiar pe d. comisar.

— Roagă te rog pe d-na La Tour să-mi dea scrisoarea care a primit-o, îi ceru el.

— N'o mai am, îi răspunse artista care apărură deodată în fața noastră, îmbrăcată într'un capot japonez. Am aruncat-o în foc.

— Ce vi s'a cerut prin acea scrisoare?

— Să nu mai joc. Dar acum scuză-mă, d-le comisar. Nu mai am timp de vorbă. S'o ia dracu de treabă! Dacă ții cu tot dinadinsul să dai de lucru oamenilor d-tale, atunci pune-l sub observație pe măgarul acela bătrân de acolo. El este cel mai netrebnic dintre toți cetățenii aceatui oraș.

Apoi, Jossie La Tour îl împinse afară și ne trânti ușa în nas.

În acelaș moment, Colt îl zări pe Robson despărțindu-se de un bărbat în vârstă, care tocmai se depărta.

— Acesta este Marburg Lovell, ne spuse Colt. Robson caută să-l potolească. Săracul! Mă mir cum de nu și-a pierdut încă răbdarea în mijlocul acestui balamuc. Ar fi o minune ca totul să decurgă în liniște astă seară.

— Să mergem la locurile noastre, propuse judecătorul. Cred că va începe reprezentația.

Pe drum, Robson ne vorbi despre slăbiciunile artiștilor de circ și despre susceptibilitățile lor. Ne destăinui că în fond La Tour este o ființă foarte bună și că deși se irită lesne, se purta camaraderește cu toată lumea.

— Aceasta este prima ei căsătorie? întrebă Colt.

— Nu. Și el și ea au mai fost căsătoriți odată: ea cu un acrobat iar el cu o studentă. Dar nici ea nici el n'au fost fericiți în prima căsnicie.

Înainte de a ne lua locurile în primire, profitai de cea dintâiu ocazie ce mi se ivi spre a-i atrage atenția lui Colt că suntem urmăriți.

— Cine să ne urmărească? întrebă Robson, sceptic.

— Un negru înalt, cu fața plină de cicatrice.

— Vorbești despre omul de colo? întrebă Colt care tocmai întorcea capul. Și eu l-am observat.

Individul care ne urmărea de o jumătate de oră se apropie de noi și se adresează directorului.

— Robson, îi spuse el. Am de vorbit ceva cu d-ta.

— Ce este, Keblia? Dece nu ești îmbrăcat pentru reprezentatie?

— Am timp. Am auzit că se află la d-ta un om celebru și înțelept. Ași vrea să-l previn pe d. Colt.

— Acesta este Keblia, medicul Ubangilor, explică Robson.

— Și eu sunt înțelept, continuă Keblia ui-

tându-se țintă la Colt. Când oamenii mei nu se înțeleg între ei îi adun la olaltă și-i potolesc, oprindu-i să se certe. Oprește și d-ta reprezentatia în astă seară căci duhurile rele lucrează din umbră.

— De unde știi asta? întrebă Colt.

— Mi le-a comunicat un vis.

— Ai primit și d-ta o scrisoare de amenințare cu moartea?

— Nu există moarte naturală. Moartea este opera duhurilor rele sau a dușmanilor. Și unii și alții stau astăzi la pândă.

— Cine trebuie să moară?

Negrul clătină capul și spuse că nu știe.

— Frații mei le cântă elefanților cântecele lor, continuă el. Dece? Pentru că știu că moartea este pe drum și că moartea nu este naturală. Dar încă mai e timp să abateți nenorocirea.

— Keblia, du-te și te îmbracă, îl îndemnă Robson. Termină cu poveștile astea. Reprezentatia va avea loc chiar dacă ar apare duhul lui Barnum în persoană.

Keblia se încruntă, ne mai măsură odată cu privirea apoi se îndreaptă spre cabina lui.

— Vorbește bine englezește, observă Colt, și se pare că posedă oarecare învățătură. Ce l-o fi iritat astfel?

— Probabil că a băut prea mult, fu de părere Robson. De câțva timp, Keblia a devenit

foarte ciudat. Azi noapte pe la orele trei a fost văzut trăbăluind în apropierea noii instalații de reflectoare. Nu poți ști niciodată ce au de gând acești negri. Dar eu cred că vrea să-și dea importanța. Când un Ubangi știe ceva, n'o spune unui străin.

— Așa este, răspunse Colt, și tocmai asta mă neliniștește. Keblia ne-a prevenit dar nu ne-a spus nimic precis.

— Pentru că nu știe nimic, conchise Robson.

— L-ai găsit pe cel căutat? îl întrebai pe Colt.

— Ti-am spus eu că aș căuta pe cineva? obiectă comisarul.

Printr'un fel de tunel, ajunserăm la locurile noastre puțin înainte de începerea reprezentației. Făcuserăm o plimbare prin tot circul fără să bănuiesc că în ultimele douăzeci de minute ne aflasem în societatea unui abil criminal.

CAP. IV.

În circ, toate locurile erau ocupate. Șaptesprezece mii de spectatori era înghesuți în amfiteatrul circului.

Robson ne introduse în loja Nr. 80 ce se afla în mijlocul amfiteatrului.

În loje se aflau trei rânduri de scaune.

În primul rând ședeau Betty cu cei doi nepoți ai judecătorului. Colt, judecătorul și cu mine, ne așezarăm în dosul lor. Ultimul rând de scaune rămase neocupat.

La ora 8 reprezentația începuse, printr-o trecere în revistă a trupei și a animalelor.

— În loja alăturată, șade Lovell, îmi șopti Colt.

Îmi îndreptai privirea într'acolo. Lovell era un bărbat puternic și era îmbrăcat într'un costum negru foarte elegant.

— Pare scos din minți, continuă Colt în șoaptă. I-a trimis lui La Tour, flori și bijuterii dar Robson pretinde că Lovell n'are noroc la ea.

Ce a făcut cu darurile ?

— Bijuteriile i le-a înapoiat, dar florile le-a oprit și a împodobit cu ele icoana Sfintei Fecioare a bisericeii din cartier.

— Și scrisorile ?

— I le-a predat soțului ei.

— Mi se pare că Lovell a primit o lovitură la ochi. Crezi că ea provine dela Flandrin.

— Nu știu. Flandrin abia s'a întors din Europa. Azi dimineață aflai din întâmplare la direcția poliției, că Lovell a depus o plângere pentru furt prin spargere. Poate că lovitură provine de pe urma acestui incident.

Reprezentăția decurse fă.

În acest timp, Robson se
noastră. Părea foarte liniștit și fericit că totul se desfășura în ordine.

În loja alăturată, Lovell stătea cu ochi închiși și părea că doarme.

— Nu doarme, îmi spuse Robson. Când apare La Tour în arenă, va deschide ochii. Dar n'are nici o șansă. La Tour se înțelege foarte bine cu bărbatul ei.

— Când se va produce Flandrin?

— Chiar acum. Uite-l că vine. Într-o zi, Flandrin va fi vedetă, profetiză el. Are ceva ce lipsește celorlalți: fac nu numai artă ci și știință din meseria lui.

Flandrin își execută numărul dar nu și figura periculoasă a dublei sărituri.

Colt era numai ochi.

— Cine este femeea aceea înfășurată în manta și care stă la intrarea artiștilor? Nu-l scapă din ochi pe Flandrin, observă comisarul.

— Este Jossie La Tour. Este nelipsită din arenă atunci când se produce soțul ei.

La un moment dat se părea că Flandrin este dispus să riște figura dublei sărituri dar un gest al soției lui îl opri. El se supuse și termină înclinându-se în fața publicului care îl aplaudă furtunos.

— Li e frică ? întrebă judecătorul Doug. Credeam că va executa figura aceea primejdioasă. Ce l-a împiedicat ?

— Se pare că Jossie își iubește foarte mult bărbatul, remarcă deodată, Colt.

— Se iubesc nebinește, ne spuse Robson. Și eu eram odată îndrăgostit de ea dar ea nu s'a încurcat cu nimeni până ce nu-l cunoscu pe Flandrin.

— Este deci o femeie serioasă ?

— Da. Eu cred că dacă unuia dintre ei i s'ar întâmpla vre-o nenorocire, celălalt nu i-ar putea supraviețui. Il veți vedea dealtfel imediat pe Flandrin stând în acelaș loc unde stătea adineaori soția lui de unde o va urmări în timpul reprezentației. Cel mai bun lucru este să mă duc până la ei, adăogă el ridicându-se și părăsi loja.

Jossie La Tour fiind cel mai mare număr de atracție al circului, se producea în fața publicului spre sfârșitul reprezentației. Când veni rândul ei, ea fu anunțată publicului apoi fură stinse luminile iar razele reflectorului cel mare fură îndreptate asupra intrării artiștilor.

Jossie La Tour apăru înfășurată într'o mantilă superbă și făcu o plecăciune publicului care o primi cu un ropot de aplauze.

— Este cea mai mare acrobată pe care am

întâlnit-o vre-odată, îmi șopti Robson care între timp revenise în loja noastră.

Jossie La Tour era o femeie bine făcută și se spunea despre ea că ar avea treizeci de ani. Totuși era foarte frumoasă și părea cu mult mai tânără. Ea închise ochii.

— Lumina puternică a reflectorului o orbește, spuse Robson, dar ea n'ar renunța la ea pentru nimic în lume.

Jossie La Tour lepădă mantoul.

Omul care o servea, purta o uniformă de culoare albastră. El îi ajută să se pregătească de lucru.

De sus, fu coborâtă o frânghie pe care La Tour o prinse cu mâinile ei înguste. După o clipă de ezitare, La Tour se cățăără pe frânghie până ce putu apuca inelele de sus, la patruzeci de picioare deasupra manejului. Muzica intonă un vals de modă veche și La Tour începu să execute figurile acrobatice. Sbura în aer cu o eleganță desăvârșită. Deodată, La Tour rămase atârnată cu o singură mână de unul dintre inele. Acum urma să execute celebra ei figură acrobatică pe care publicul o aștepta cu nerăbdare. Acelei figuri îi datora ea celebritatea. Era o figură primejdioasă și riscantă până la nebunie. Artistă se rotea la înălțimea aceea amețitoare cu iuteala unui meteor, în sunetele tobelor mici care băteau ritmul.

Publicul era entuziasmat.

— A depășit deacum recordul ei de 200 de rotații pe minut și încă nu încetează, jubilă Robson. Aș vrea s'o văd deacum ajunsă tea-fără, jos.

Atunci se petrecu un fapt ciudat. Din fundul gangului care ducea la intrarea artiștilor în manej se auzi lătratul unui câine.

Robson scoase o înjurătură.

— Blestematul de câine iar a scăpat, spuse el furios. Lătratul lui o înebunește pe Jossie. În ultimul timp s'a întâmplat de trei ori faptul acesta. Trebuie să mă duc imediat să iau măsuri, declară el și părăsi iarăși loja.

Colt se plecă înainte, încruntându-se.

— Ai auzii și d-ta, sunetul acela ciudat? mă întrebă el.

— Un sunet ca acela al unei lovituri pe o tobă dar în disonanță cu ritmul tobelor mici?

— Da.

Judecătorul însă, și Betty nu auziseră nimic deosebit.

Jossie La Tour continua să se rotească în aer dar după câteva secunde observai că nu-și mai menține echilibrul. Și deodată se opri și păru că numai cu mare greutate se mai poate menține. Trupul ei se cutremură și cu un țipăt îngrozitor se prăbuși dela înălțimea aceea amețitoare. Strigătul ei de groază îmi mai răsună și astăzi în urechi.

Îngrozit, publicul se ridică dela locul lui. Regina cercului zăcea inertă în mijlocul manejului. Atunci apăru Flandrin în goană nebună. Se aplecă deasupra artistei, o luă în brațe și dispăru din arenă tot atât de repede.

Incidentul acesta produse panică însă unul dintre artiști se prezentă în arenă și rugă să se facă tăcere. El anunță că artista este numai ușor rănită și că reprezentația va continua.

Muzica intonă o nouă bucată și publicul se liniși.

În loja de alături, Lovell ședea încrămențit cu ochii holbați spre înălțimea dela care se prăbuseră artista.

— S'a întâmplat un accident îngrozitor, exclamă judecătoarea.

— Doug, spune Colt, te rog să mă însoțești. Căcece am văzut noi n'a fost un accident ci o crimă.

CAP. V

Afirmația lui Colt părea de necrezut dar comisarul nu era omul care să facă o asemenea afirmație fără să aibe un temeiul serios. Dacă într'adevăr se comisese o crimă, deslegarea ei era foarte grea. Cîrcul număra o mie șase sute de salariați cari împreună cu spectatori însemnau nu mai puțin de cât optspre-

zecemiisăsesute de oameni cari puteau fi suspectați ca autori ai acestei crime. Cum să-l descoperi pe criminal printre atâția oameni?

— Dece crezi că este vorba de o crimă? întrebă judecătorul.

— Jossie a primit și ea o scrisoare de amenințare. Ceilalți au scăpat, dar Jossie nu. Multe din cele ce s'au întâmplat în ultimul timp în cercul acesta mi se par foarte suspecte. Am privit-o pe La Tour cu cea mai mare atenție mai ales atunci când a lătrat câinele. Fața ei arăta mirare, apoi groază ca și cum ar fi fost deodată atacată de ceva sau de cineva pe care nu-l putea vedea.

— Probabil că a fost cuprinsă de o mare slăbiciune care i-a provocat un leșin, fu de părere judecătorul de instrucție.

— Desigur, aceasta a fost și cauza pentru care s'a prăbușit mecanicul azi după amiază, obiectă Colt. Nu. Eu cred mai degrabă că accidentul mecanicului a fost un fel de repetiție generală în vederea accidentului de astă seară. Și-apoi, Doug, am fost foarte atent la sunetul tobelor. Ritmul lor a fost, ca să zic așa, frânt de o împușcătură.

— Bine, dar Jossie nici n'a fost împușcată.

— De unde știi? Încă n'a fost examinată. Ia să vedem cine este individul care aleargă încoace?

Era Keblia. Se opri în fața noastră cu pumnii strânși. Colt se opri la rândul lui.

— Profecția d-tale s'a împlinit repede, îi spuse comisarul.

— Nu există moarte naturală! repetă negrul. Dușmani! Sau duhuri rele. Acum e moartă. Numai Keblia poate găsi adevărul.

— Ai afirmat adineaori că cineva va muri. Cred că vei fi în stare să descoperi criminalul?

— Mult nu va dura până îi voi descoperi.

— Și ce te face să fi atât de sigur?

— O parte din adevăr îl cunosc.

— Și acesta este?...

— Un Ubangi nu spune nimic. El este propriul său judecător și propria lui judecată.

— Ascultă, Keblia, spuse comisarul. Acum nu te afli în junglă ci la New-York. Trebuie să ajuți poliția. Te rog să vii cu mine. Trebuie să-ți vorbesc imediat.

Keblia dă din cap în semn de aprobare.

— Un Ubangi, declară el, trebuie să se supună legii, dar niciodată nu mă vei putea sili să vorbesc.

Era ora 10 și un sfert când ajunserăm împreună cu Keblia în fața cabinelor artiștilor principali. Colt îi porunci unui polițist să rămână lângă Keblia pe care să nu-l scape din

ochi apoi ne îndreptarăm spre cabina victimei.

În prag ne întâlnirăm cu un om având rănile cămeșii suflecate iar în mână ținea un stetoscop.

— Dr. Ransom? se interesă comisarul.

— Da.

Era medicul oficial al circului. Colt îmi mai vorbise de el.

Colt își declină calitatea.

— Nu mai este nimic de făcut, declară medicul. Decedata se află înăuntru înconjurată de prietenii ei. Moartea s'a produs imediat.

— După părerea d-tale din ce cauză s'a prăbușit artista?

— Și-a frânt gâtul, declară doctorul privindu-l nedumerit.

— Nu m'ai înțeles. Doresc să aflu care poate fi cauza prăbușirii.

Mai înainte de a primi răspunsul la această întrebare, ușa cabinei se deschise și un bărbat apăru în pragul ei.

— Dr. Chavaray, se prezentă el.

— Și dumnealui este medicul curant al circului, complectă d-rul Ransom.

— Sărmana femeie! exclamă d-rul Chavaray. Ce moarte îngrozitoare.

Nici acesta nu putu spune care era cauza prăbușirii.

— Am auzit întrebarea d-tale, se amestecă în vorbă Robson care apăru în acel moment. A fost un simplu accident, nimic altceva și poliția n'are de ce să se ostenească. Lăsați-o să se odihnească în pace pe biata femeie.

— Imi pare rău, spuse Colt, dar trebuie să intru în cabină.

— Eu și d-rul Ransom, declară d-rul Chararay putem certifica accidentul. În modul acesta cred că cheștiunea poate fi considerată elucidată.

Dar Colt nu se lăsă intimidat. Ii dăte la o parte pe director care se postase în dreptul ușei și intrară în cabina artistei. Încăperea era înțesată de artiști cari veniseră la căpătâiul moartei. Jossie La Tour zăcea neînsuflețită, pe un divan.

— Regret că trebuie să vă deranjez, spuse comisarul, dar dacă îmi veți da o mână de ajutor, voi termina repede misiunea mea.

Flandrin protestă. Era foarte agitat.

— Ieșiți afară, strigă el. Dați-i pace. Este soția mea. Nu vă atingeți de ea. Ieșiți afară.

— Flandrin! Sunt dela poliție, îl muștră comisarul.

— Ce rost are poliția? întrebă el?

— Trebuie să-mi fac datoria.

— Bine, d-le Colt. Fă ce vrei, încuviință Flandrin, dar repede te rog.

Comisarul începu să examineze moarta. La brațul drept, el descoperi, între antebraț și biceps, o cicatrice adâncă.

Fu chemat d-rul Ransom.

— Este o cicatrice veche, explică acesta. O are de foarte multă vreme.

— Asta văd și eu, spuse comisarul, însă doresc să știu cărei cauze i se datorește.

— Asta vi-o pot spune eu, interveni în discuție camerista Isabela. Acum trei ani, pe când se cățăra pe frânghie, d-na a căzut dintr'o pricină oarecare. Ea cuprinse frânghia cu brațul ei de fier, cum se lăuda ea, și mișcarea aceasta acționează ca o frână dar frecătura îi arse carnea. Eram atunci în arenă.

— Isabela a spus adevărul confirmă și Robson. Tot brațul Jossiei este acoperit cu cicatrice căci accidentul acesta i s'a întâmplat de mai multe ori. În ultimul an și-a provocat chiar o infecție și eu am sfătuit-o să se folosească de celălalt braț.

— Acelaș lucru am sfătuit-o și eu, declară d-rul Ransom.

— Acum cred că poliția s'a lămurit în privința cicatricelor, spuse d-rul Chavaray batjocoritor. Mai doriți să aflați ceva?

— Nu înțeleg deci îmi faceți greutate. Presupun că nu aveți nimic de ascuns.

— Nici eu nu înțeleg bănuelile d-tale. Pe ce

se sprijină el?, întrebă Robson. La Tour este victima unei cristalizări. Ar fi mult mai nimerit să examinezi inelele din arenă.

— Ce înțelegi d-ta prin cristalizare?

— Este vorba de o transformare chimică pe care o suferă cu vremea, metale. Din această cauză ele devin fragile ca sticla. Când se produce această transformare nimeni nu poate spune. O rangă sau un inel poate deveni fragil peste noapte și se poate frânge cu ușurință în asemenea condițiuni.

—Cristalizărilor se datorește moartea multor acrobați, confirmă Flandrin. Familia de acrobați Marcelle a pierit tot din această pricină.

Colt ceru să i se aducă inelele. După câteva minute, i le aduse mecanicul lui La Tour pe care îl chema Eddie Stevens.

— Acesta este omul care se afla în arenă, spuse comisarul, în timpul numărului artistei. D-ta aveai, dacă nu mă înșel, datoria să veghezi asupra ei. Dece n'ai intervenit când ai văzut că se prăbușește și ai întors capul în altă parte?

— Nu vă pot spune pentrucă nici eu nu știu, se bâlbâi mecanicul. A survenit ceva care mi-a distrat atenția. Mi se pare că a fost lătratul unui câine și când am întors capul după o clipă, era prea târziu.

Colt examinează inelele aduse de mecanici. Erau întregi.

— Prin urmare accidentul nu se datorește cristalizării, constată comisarul.

— Atunci, i-o fi venit ameteală, spuse Robson agitat. Fi rezonabil, d-le comisar. N'avem nici un interes să facem vâlvă în jurul acestei chestiuni. La ce bun să provocăm un scandal public. Afară așteaptă cincisprezece reporteri și dacă ar bănuî ceeace bănuiești d-ta...

— Timpul nostru este prețios, îl întrerupse Colt fără să se sinchisească de argumentele lui Robson.

Apoi se plecă din nou asupra moartei și o examinează mai departe.

— Văd câte o pată pe obrajii decedatei, declară comisarul. Robson, te rog să trimiți să-l cheme pe Keblia care se află afară în tovărășia unuia dintre oamenii mei.

Robson se supuse.

— Unde este camerista? întrebă Colt.

— Aici.

— Cum te numești?

— Isabela Chant.

— De când ești în serviciul d-nei La Tour?

— De aproximativ patru ani.

— Stăpâna d-tale pune preț pe îmbrăcăminte?

— Da. Foarte mult. Purta numai tot ce era

mai fin, mai elegant și mai scump. Pentru ce întrebați?

— Mantoul acesta, de pildă, pare nou, abia venit dela croitoreasă.

— Nici o artistă de circ n'avea garderoba doamnei.

— Și d-ta trebuia să ngrijești de ea?

— Eram plătită pentru asta.

— D-ta îi verificai toaletele înainte de reprezentatie.

— Da căci eu i le pregăteam.

— Tot d-ta i-ai pregătit îmbrăcămintea în astă seară?

— Da.

— Ai mai controlat-o odată înainte de a se folosi de ea?

— Da.

— Ia te uită te rog la colierul acesta. E nou?

— Da. Dar...

— Vino mai aproape și examinează-l cu atenție. Dar fără să-l atingi. Spune-mi dacă arată tot așa cum arăta atunci când stăpâna d-tale a părăsit camera.

— Da.

— Și nu vezi nimic, nici o schimbare?

Camerista cercetă colierul, atent.

— O frunzuliță a colierului este puțin îndoită.

— Exact. Ca și cum ar fi fost lovită.

— Da.

— Nu știi din ce cauză ?

— Nu. D-na a căzut pe spate. Poate din pricina căzăturii.

— Mai observi ceva la colier ?

— Nu știu ce vreți să spuneți dar eu n'aș fi lăsat-o pe d-na să apară cu acest colier în această seară. Frunzulițele străluceau ca deobicei și acum una din ele este strâmbată și nu mai strălucește. Arăta ca aurul și acum parcă ar fi plumb atât este de înegrită.

— Imi pare rău că trebuie să-ți comunic, se adresă Colt lui Flandrin, că soția d-tale a fost asasinată. Descoperirea ucigașului ne va da mult de lucru.

— Te cunosc bine, Colt, spuse judecătorul Doug. Dacă faci o asemenea afirmație sunt convins că lucrul este serios. Sunt gata să te ajut.

— Acoperă cadavrul, îi porunci Colt Isabellei. Vă rog să evacuați camera, spuse el artiștilor. Așteptați în cealaltă cameră. Vă voi chema mai târziu. Tony, telefonează centralei criminalistice. Doug trimite te rog pe cineva în arenă: nimeni n'are voie să pătrundă acolo indiferent dacă reprezentația continuă sau dacă s'a terminat. Când va veni Robson împreună cu Keblia să se prezinte imediat la mine.

Totuși, artiști nu se mișcară. Nici unul nu voia să părăsească încăperea.

— Medicul legist este pe drum, îi raportai eu comisarului.

Când auzi acest lucru, Flandrin sări în sus.

— Medicul legist! gemu el. Asta înseamnă autopsie. Nu, niciodată, d-le Colt. Nu vreau ca să fie mutilată.

Artiștii îl înconjurară cu vădită simpatie pe Flandrin. Toți erau de partea lui

CAP. VI

Intotdeauna când este vorba de o autopsie, familia victimei se opune. Deși această opunere este firească, întotdeauna poliția cade la bănuială în asemenea cazuri.

— Reculege-te, Flandrin, îl sfătui Colt. Aș. Treaba mea nu a d-tale. Lasă-mă să-mi fac datoria. Ce Dumnezeu, fi bărbat!

În cele din urmă, Flandrin se resemnă și părăsi camera. Unul după altul, ceilalți artiști îl urmăriră. Până și cei doi medici ai cercului.

Atunci, un polițist se postă în fața ușii.

În cabină nu rămăserăm de cât comisarul, judecătorul și eu.

După câteva minute, Colt trimise să-l chemăm pe mecanic.

— De cât timp lucrezi pentru La Tour? îl întrebă Colt.

— De cinci ani.

— Încă înainte de a se mărita cu Flandrin?

— Da.

— Nu știi dacă avea vre-un dușman?

— N'am auzit niciodată despre așa ceva.

Colt păru oă se gândește la ceva. Apoi îl întrebă deodată:

— Știi să tragi cu pușca sau cu revolverul?

— Da. La circ se învață repede așa ceva.

— Ești un bun țintăș?

— Da. Dar eu n'am tras în astă seară.

— Rămâi aici până vine comisia, porunci comisarul. Apoi, te va conduce cineva până la prima secție de poliție. Dacă mai știi ceva Eddie, poți să ne spui acum. Măine poliția nu va mai avea nevoie de mărturisirile d-tale.

După mecanic, Colt îi interogă pe partenerii lui Flandrin cari lucrau sub pseudonimele Flandra și Flandreau. Ei declarară că în timpul accidentului se aflau la o partidă de bridge. Declarația lor fu verificată imediat. Ea corespundea adevărului.

Camerista lui La Tour, interogată din nou, ne dădu amănunte fără importanță asupra propriului ei trecut. Intre altele, declară că este o bună ochitoare.

— Nu eram numai camerista lui La Tour, ne spuse ea ci și cea mai bună confidentă a ei. Nu eram considerată o servitoare ci o colaboratoare, o prietenă și mă trata ca pe o soră.

— Cunoști pe cineva care să-i fi dorit moartea?

— Nu.

— Ești sigură?

— Sigură.

— A fost amenințată vre-odată.

— Numai atunci când a primit scrisoarea aceea de amenințare. Dar ceva tot am auzit.

— Ce?

— Era alaltăeri. Mă aflam cu La Tour în locuința ei dela etaj, în strada 79. Lucrasem foarte mult în ziua aceea pentrucă d. Flandrin urma să sosească din Europa și La Tour voia ca totul să fie în ordine. Eu eram foarte obosită și după masa de seară mă culcai imediat. Niște voci furioase mă deșteptară din somn...

— Voci de bărbați ori de femei?

— Un bărbat se certa cu d-na. Ea spunea că va face ce intenționează chiar dacă ar fi cu o costă viața și omul răspundea că în cazul acesta trebuia să creadă ceea ce spune.

— Cine era omul acela?

— Nu știu. Mă sculai imediat și mă dusei în camera lui La Tour dar ea nu vru să-mi spună cine era, deși am întrebat-o de mai multe ori.

— N'ai putut recunoaște vocea?

— Sunt tare de ureche și nu prea disting vocile.

— Mai ne poți spune ceva care să contribuie la limpezirea acestei tragedii?

— Eu tot mai cred că este vorba de un accident.

Când rămăserăm singuri. Colt îmi spuse să notez că pașaportul Isabelei Chant trebuie controlat măcar că părea a fi în regulă.

Urma să-l interogăm pe signor Sebastian dar acesta plecase între timp împreună cu familia lui.

Colt mă trimise să-l aduc pe șeful orchestrei.

Pe Werner Bradfield îl întâlni din întâmplare în fața ușei.

— Il caut pe Robson, îmi spuse el.

— Iar el îl caută pe Keblia. Se pare că au dispărut amândoi. D. Colt dorește să-ți vorbească.

—Bradfield, începu Colt, în timpul reprezentației băteau toate tobele orchestrei?

— Da. Chiar și toba mare.

— Puțin înainte de prăbușirea artistei am auzit o disonanță în contrast cu sunetul lor.

— Și eu am auzit-o dar nu m'am mai gândit la ea. Era chiar cu câteva clipe înainte de producerea accidentului.

— Ce să fi fost? Pocnitura unui pistol?

— Nu știu.

— In ori ce caz, te rog să nu uiți că ai auzit aceia disonanță. Poate că va fi nevoie să depui ca martor.

După plecarea lui Bradfield, sosi și comisia criminalistică, în frunte cu inspectorul

Flyn. Din comisie făcea parte și medicul legist J. L. Multooler.

— Toată lumea vă critică, ne spuse el. Toți pretind că este vorba de un accident.

Colt le explică imediat pe ce se întemeiau bănuielile lui. El ceru ca rochia victimei să fie trimisă imediat spre analiză d-rului Clesleek.

— Clesleek este bolnav și stă în pat, ne comunică d-rul Multooler.

— Nu face nimic. El este cel mai bun criminalist al nostru și numai el ne poate face treaba asta. Rochia trebuie examinată imediat.

În timp ce d-rul Multooler examina cadavrul, Colt mă întrebă nerăbdător unde se află Robson și Keblia.

— Nimeni nu i-a văzut. Doui dintre oamenii noștri îi caută, raportați eu.

Colt ceru să-i fie adus posesorul câinelui care lătrase în timpul reprezentației.

— Trebuie să aflu cum a ajuns câinele în preajma arenei, adăogă el. Până atunci îl voi interoga pe Flandrin.

— Flandrin? întrebă inspectorul Flyn.

— Da. Il cunoști?

— Nu, dar venind încoace am auzit de la unul dintre oamenii mei că prima nevastă a lui Flandrin o dușmănea pe victimă și că ea se afla astă seară în circ.

— Să o interogăm imediat, fu de părere judecătorul.

— Mai întâi să căutăm o încăpere unde să-l putem interoga pe Flandrin, spuse Colt.

Câteva minute mai târziu, Colt, Doug și eu ședeam la o masă în cabina boxeurilor, având în fața noastră pe Flandrin.

— Știi să te folosești de arme ? îl întreba Colt.

— Sunt un foarte bun ochitor.

— Ce vârstă ai ?

— Pentru public am douăzeci și șase dar de fapt am treizeci și doi de ani.

— În timpul celor doi ani de când ești căsătorit cu La Tour o pândea vre-o primejdie pe soția d-tale ?

— Nici una în afară de aceea la care era expusă datorită profesiunii ei. Dar nimeni nu-i voia răul...

— Ești sigur ?

— Dacă formulezi astfel întrebarea nu mai sunt atât de sigur. Vara trecută era cât pe ce să suferim un grav accident în California. Cu această ocazie se constată că bara de direcție nu era în ordine și cineva afirmă că s'ar fi umblat la ea.

— Cine ?

— Numele n'are nici o importanță.

— Mă interesează totuși.

— Keblia.

— Si ce ți-a spus?

— Că suntem urmăriți de un duh rău ori de un dușman. El susținea că nu există moarte naturală.

— Si ai luat lucrurile în serios?

— Nu. Cred și astăzi că cele ce susține el sunt o prostie.

La cererea lui Colt, Flandrin ne făcu o descriere a vieții lui și ne povesti cum divorțase de prima lui soție spre a se căsători cu Jossie La Tour.

— Cine era prima d-tale soție?

— O colegă de universitate care studia chimia împreună cu mine. Acum un an, ea a venit la New-York unde s'a stabilit. Numele ei este Flora Becker.

— Unde locuiește?

— Intr'o pensiune în strada 43. Pensiunea se numește «Florența».

— Copii?

— Nu.

— Te dămânești cu fosta d-tale soție?

— Nu. Nici nu ne ocupăm unul de altul. Este mai bine așa. Flora era desigur supărată pe Jossie. Ea credea că Jossie era vinovată de despărțirea noastră dar nu-i adevărat. Din contră, eu am fost cauza pentru care Jossie s'a despărțit de primul ei soț.

— Dacă s'ar dovedi că soția d-tale a fost asasinată, ai crede-o capabilă pe prima d-tale soție de o asemenea crimă?

— Exclus.

— Dece?

— Flora este foarte îndărătnică. Ea nu uită dar este prea religioasă ca să poată comite o crimă.

— Ai întâlnit-o de curând?

— Am lucrat aproape toată iarna în Europa și deci nu am avut ocazia să o întâlnesc.

— Când te-ai căsătorit cu Jossie?

— Acum doi ani la Bordeaux.

— Unde locuiți acum?

— În strada 79 din Vestul New-Yorkului.

— Când circul se află în călătorie, masa artiștilor se servește într'un cort separat?

— Da.

— Chiar și în timpul când circul funcționează în Garden?

— Nu. Ajutoarele, mecanicii și personalul auxiliar iau masa într'o casă din Strada 50. Noi artiștii mâncăm unde vrem și pe socoteala noastră.

— Unde ai luat masa în astă seară împreună cu soția?

— N'am luat masa împreună. Vaporul meu a sosit cu întârziere. N'am putut vorbi cu soția mea de cât cu foarte puțin timp înainte de decesul ei.

— Nu știi din întâmplare ce a mâncat în astă seară?

— Crezi că a fost otrăvită?

— Poate. Umflăturile din jurul ochilor in-

— Iată o puternică reacțiune chimică în organism.

— S'o întrebăm pe Isabela, propuse Flandrin.

— Chemată, camerista ne declară că artista mâncase o supă de ciuperci, o friptură de vitel cu cartofi prăjiți, sparanghel, o salată, o tortă de fragi și o cafea. Aceasta era mâncarea favorită a Jossiei.

O trimisesem pe cameristă împreună cu un agent la d-rul Multooler ca să-i repete și lui această declarație.

Apoi Flandrin ne povesti trecutul soției sale. Jossie La Tour se născuse la Budapesta și toată familia sa activa pe tărâmul artei. La Tour călătorise în lumea întreagă și studiasse în mai multe orașe din Europa. Era o foarte bună pianistă și nu călătorea nicio dată fără pianul ei favorit, un pian de culoare verde anume comandat de ea la Steinway.

— Care este numele adevărat al lui Jossie?

— Theresa Zegum. Dar este cunoscută numai cu numele ei de împrumut. Fratele ei Edmund Zegum este profesor de matematici la Middle Village în Massachusetts unde intenționăm să ne stabilim și noi.

— Cum se numea primul ei soț?

— Raphaeli. Era italian și un bun acrobat.

— Ce ne poți spune despre el?

— Era foarte gelos. A murit acum un an. O iubea mult pe Jossie dar îi plăcea băutura și asta l-a costat soția, profesiunea și viața. S'a prăbușit în timpul reprezentației datorită unui atac de cord.

— Ce rol a jucat Lovell în viața soției d-tale?

— Lovell? întrebă Flandrin iritat și ochii i se dilatară. Ce amestec are el în chesia asta?

— Presupun că ști că el îi trimitea flori soției d-tale, că-i trimetea scrisori?

— Lovell nu a jucat absolut nici un rol în viața noastră. Vorbe, încolo nimic. Lovell este acela care îl finanțează pe Robson și asta-i tot. Dealtfel este un tip destul de murdar.

Cineva bătu în ușă dar Colt mă reținu atunci când voi să deschid.

— Așteaptă puțin Tony, îmi spuse el. Este adevărat, îl întrebă el pe Flandrin, că soția d-tale obișnuia să te supravegheze în timpul lucrului?

— Da. Și eu pe ea.

— Te-a supravegheat și în astă seară?

— Da.

— Dar d-ta?

— Și eu.

— Tot timpul?

- Nu.
 - Cum așa?
 - La un moment dat, am întors capul.
 - Dece?
 - Atunci când a lătrat câinele.
 - Când s'a prăbușit, ai năvălit în arenă, ai ridicat-o pe brațe și ai scos-o din manej?
 - Da.
 - Pe drum nu și-a mai revenit?
 - Nu.
 - N'a mai spus nimic?
 - Nimic.
 - N'a deschis ochii?
 - Nu. Cred că era deacum moartă.
- Bătăia în ușe se repetă și d-rul Multooler intră înăuntru.
- Dacă putem rămâne singuri un moment, îmi se adresează el lui Colt, îți voi comunica rezultatul provizoriu al cercetărilor mele.
 - Omul acesta este soțul decedatei. Poți vorbi în prezența lui, încuvință Colt.
 - Ai avut dreptate Colt. Orice îndoială este exclusă, declară medicul.
 - Cum așa?
 - Am constatat chiar din primul moment simptomele unei reacții chimice.
 - Ce a provocat-o.
 - Acest lucru ni-l va spune autopsia. Ceea ce am putut stabili m'a uimit.
 - Poate cyanali ? întrebă Doug.

Medicul făcu ochi mari.

— Imposibil.

— Cyancali nu produce efect imediat?

— Ba da, dar cum să se fi administrat otrava în timp ce artista se afla deasupra manejului? În cazul acesta ar trebui să conchidem într'o sinucidere.

— Soția mea nu s'a sinucis. Iubea foarte mult viața, spuse Flandrin.

— N'ar fi exclus totuși, obiectă medicul. Mulți oameni sunt sătui de viață fără să o arate. O micuță sticlută...

Dar Colt clătină capul neîncrezător.

— Gândul unei sinucideri este prea fantezist, spuse el. Robson m'a informat că puțin timp înainte de reprezentație, La Tour a trimis să i se aducă niște sandwichuri. O femeie care intenționează să se sinucidă nu se gândește la mâncare.

— Foarte just, remarcă Dog. În timp când lucra este exclus să se fi sinucis.

— Vrei să te duci până la locuința d-tale și să mă aștepți acolo? îl întreabă Colt pe Flandrin. Voiu veni la d-ta peste o oră.

— Pot lua cadavrul cu mine? întreabă Flandrin.

— Nu încă.

— Flandrin va trebui să ne mai spună și două dintre oamenii noștri primiră ordin

să-l urmărească.

— Cadavrul trimite-l la Bellevue, ordonă Colt.

— S'a făcut, declară medicul. Se află pe drum.

Apoi, medicul își luă rămas bun dela noi.

— Flandrin va trebui să ne mai spună și alte lucruri, fu de părere judecătorul.

— Sunt de părerea ta, Doug, spuse Colt. Atitudinea lui Flandrin mi se pare suspectă. De ce nu ne-a vorbit nimic despre iritabilitatea soției lui de pe urma căreia avea de suferit. În ori ce caz o asemenea crimă nu putea fi comisă de cât de cineva care cunoștea foarte bine ce se petrece în circ.

Deodată ne trezirăm în fața noastră cu polițistul care trebuia să-l supravegheze pe mecanic însoțit de acesta și de camerista Isabela Chant.

— Ce s'a întâmplat ? întrebă Colt.

— Deasupra ușei atârna ceva, spuse polițistul.

— Și aceștia doi . . .

— Noi am descoperit-o, strigă Eddie.

— Liniște, porunci judecătorul.

— Ce ați găsit ?

Eddie îi întinse un obiect de mărimea unui măr.

— Povestește, îl îndemnă Isabela.

— Nu. Povestește d-ta.

— Asta au făcut-o dracii aceia de negri, începutu camerista.

— Ubangi ?

— Numai ei i-ar fi putut face rău. Flandrin se afla des în societatea lor. Spunea că-l interesează otrăvurile negrilor. Ubangi pretindeau că o iubesc pe La Tour, dar eu cred că o urau. Noi toți ceilalți o iubeam în ciuda temperamentului ei...

— Vrei să spui că La Tour era iritabilă ?

— Nu-i putea suferi pe Ubangi. După părerea ei, Robson n'ar fi trebuit să-i angajeze. La început își astupa urechile și închidea ochii ori de câte ori se afla în apropierea Ubangilor, și cu toate astea se purta drăguț cu ei și mai ales cu Keblia care o amuza. Ubangi se uita la ea ca la o zeiță până astă seară...

— Când a lovit cu cravașa pe două dintre femeile lor, o complectă Colt.

— Le-a mai lovit și altă dată, declară Isabel. L-a lovit chiar și pe Keblia. El și-a permis față de ea o observație care a scos-o din sărite.

— Ce i-a spus ?

— Nu știu. La Tour susținea că a fost obraznic. L-a lovit atât de tare încât l-a făcut să urle. Dar eu am auzit tot soiul de povești mindate despre vrăjile lor africane.

Colt examinează cu atenție obiectul găsit de Eddie.

— Juju ! — exclamă el.

Obiectul pe care Colt îl învârtea în mână era o mică figură de pământ, simplă aproape primitivă dar totuși cu oarecare grație care părea că o reprezintă pe La Tour .

— Unde ai găsit-o, întreabă Colt

— Atârna de o sfoară deasupra ușei lui La Tour.

— Curios. Prin urmare deaceea au fost surprinse cele două negrese în cabina artistei...

— Știu ce însemnează asta Colt, declară Doug, și mi se pare suspect. La Tour l-a lovit pe Keblia și asta a fost o mare imprudență. Negrii aceștia sunt meșteri în otrăvuri și o răsbunare este foarte probabilă.

— Asta este părerea ta, spune Colt. Dar mai rămân multe lucruri de lămurit. De pildă: unde se află în momentul acesta Robson și Keblia? Despre acesta din urmă trebuie să mai aflu și alte amănunte. Unele le cunosc. Știu că Keblia se pricepe la asvârtitul cuțitului și că este un foarte bun țintăș. Poate că negrii aceștia descind din Africa ecuatorială unde locuiesc cam la cincizeci de leghe depărtare de fortul Archambault care este numele unui legionar ucis în mod misterios de o otravă necunoscută. Poate că și acest amănunt este important. Deaceea trebuie să-l interoghez neapărat pe Keblia.

Un agent ne anunță că nu-i putuse da de urmă.

— A dispărut?

— Da. De parcă l-ar fi înghițit pământul. L-am căutat pretutindeni.

— Bine dar unul dintre voi avea însărcinarea să-l păzească.

În acel moment reapăru și Robson, roșu și cu părul vâlvoi.

— Am fost să-l caut pe Kebli, ne spuse el. Imposibil să-l găsesc.

— Și polițistul care trebuia să-l supravegheze?

— A dispărut și el.

Atunci ne trezim cu inspectorul Flyn.

— Mi se pare că ai însărcinat pe unul dintre oamenii d-tale să păzească un individ, se interesează el.

— Da.

— Ei bine, pe când se aflau amândoi la garderobă, pe omul d-tale l-a apucat amețeala și a leșinat în timp ce negrul a șters-o.

CAP. VII

Colt nu păru surprins.

— Încotro s'o fi îndreptat când a părăsit circul? îl întrebă el pe Robson.

— De unde să știu eu?

— Ubangi au vre-o legătură aici în oraș,

vre-un loc unde se întâlnesc deobicei?

— Vrei să cunoști părerea mea? Eu cred că Keblia a dispărut numai ca să încerce să deslege misterul în felul lui.

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă Doug. Dar Robson nu răspunse.

Colt dădu ordin ca negrul să fie căutat prin tot orașul.

— Trebuie să-l găsim cu ori ce preț, și-l vom găsi, declară Colt hotărât. Dealtfel te-am căutat și pe d-ta Robson. Unde ai fost?

— Mă mir că n'ați dat de mine. Am fost tot timpul în circ unde l-am căutat pe Keblia.

— Poate că va trebui să stau de vorbă cu d-ta înastă seară. Unde te pot găsi sigur?

— Aici, în biroul meu. Rămân aci toată noaptea.

Colt ordonă să i se strângă toate scrisorile de amenințare precum și probe de scris dela toți acei ce erau suspectați spre a fi comparate precum și să se sigileze cabina lui La Tour.

— Am vorbit cu proprietarul câinelui care a lătrat în timpul reprezentației, raportă Flyn, dar nu am putut afla mare lucru.

— L-ai întrebat de cine ascultă câinele?

— Da. Mi-a numit mai mult de treizeci de persoane.

— Cum își explică absența câinelui înastă seară?

— Sustine că a uitat deschisă ușa cuștei lui.

— Acest fapt este suficient ca să justifice prezența câinelui în arenă?

— Așa se pare. Intotdeauna latră acest câine când ajunge în arenă. S'a mai întâmplat de multe ori.

— Prin urmare, dacă cineva i-ar fi dat drumul câinelui s'au fi întâmplat acelaș lucru?

— Cel puțin așa susține proprietarul câinelui.

— Îți mulțumesc, Flyn. Dă te rog ordin să se noteze numele tuturor acelor cari vor intra și eși din circ iar Eddie Stevens să fie încă odată interogat la comisariat.

Apoi merserăm în arenă.

— Oamenii mei trebuie să se afle de pază acolo și cred că nimic nu sa urnit din loc, își exprimă speranța comisarul. Trebuie să caut ceva.

— Ce? întreabă Doug.

— Am observat că La Tour, în timpul reprezentăției își freca mâinile cu un obiect. Se pare să fi fost sacâz în care caz nu este exclus să i se fi adăogat sacâzului vre-o substanță otrăvicioasă. Poate îl mai găsim.

Pe arenă. Colt dădu ordin polițiștilor să caute pretutindeni și tot ce vor găsi să strângă la un loc și să trimeată la laboratorul de analize.

Eșirăm pe din dos. În stradă ploua cu găleata. Mașina comisarului aștepta lângă bor-

dura trotuarului. Dar Colt nu se urcă în mașină ci rămase locului în gangul clădirii. Urmărindu-i privirea văzui că se uită la o mașină ce se afla ceva mai laoparte și care purta inițialele J. L. Era probabil limuzina lui La Tour.

Colt se îndreptă într'acolo, se apropie de portiera din față a mașinei și o deschise.

— Bună seara, îi spuse zâmbind, șoferului.

— D-ta ești șoferul d-nei La Tour?

— Da. Mă miram chiar că poliția încă nu s'a ocupat de mine.

— Este curios că nu s'a gândit încă nimeni la d-ta. Dar de ce așteptai vizita poliției? Și de ce nu l-ai condus pe Flandrin acasă?

— Am aflat ce s'a întâmplat. Mi s'a spus că poliția bănuiește că este vorba de o crimă. Pe d. Flandrin nu l-am zărit.

— Cine te-a informat?

— Eddie Stevens.

— Mecanicul lui La Tour?

— Da d-le comisar.

Colt își aprinse o țigare.

— Ai suferit vre-o condamnatie? îl întrebă el deodată pe șofer.

— Cine — eu?

— Da.

— Nu. Niciodată. Nici măcar pentru vre-o contravenție.

— Numele d-tale?

— John Schmith. Știu că sună curios dar e în regulă. Mă numesc într'adevăr așa.

— Dece n'ai intrat înăuntru când ai auzit despre accident?

— Am fost dar când am spus că sunt șofeurul lui Jossie La Tour mi s'a răspuns râzând că alți optsprezece oameni au susținut același lucru. Nimeni n'a vrut să mă creadă și m'am lăsat păgubaș.

— Păcat. Aveai să-mi spui ceva?

— Nu. Dar sunt gata să răspund la orice întrebare.

— Notează-ți numele și adresa lui, Tony, îmi porunci comisarul.

În timp ce notam adresa, șofeurul scoase din buzunarul dela piept al hainei o tabachere de aur și își aprinse o țigaretă.

— Tabacherea aceasta, ea mi-a dăruit-o, ne spuse el mândru și îi întinse tabacherea comisarului.

— Dece?

— Pentru că i-am salvat viața.

Colt nu răspunse nimic. Se mărgini să-l întrebe în legătură cu accidentul din astă seară.

— Bănuiești pe cineva?

— Nu. Este îngrozitor. Tot timpul am stat aici și nu m'am mișcat din loc mai înainte de a se produce accidentul. Am martori...

— Dar nu susține nimeni că n'ai fost. Vreau

numai să știu dacă ne poți da vre-un indiciu prețios pentru cei dela poliție.

— Poate.

— Ce este? Spune repede!

— Este cineva care ar fi putut comite crima.

— Cine? Milionarul Lovell?

— Da de unde! Acela pe care îl bănuiesc eu este un altul care o iubea nebunește pe La Tour pe care o cunoștea mai de mult. L-am condus odată cu mașina. Ședea alături de artistă și ceeace spunea era destul de serios.

— Cine este omul acela?

— Flandreau. Dela început l-am bănuie.

— Vorbești de partenerul lui Flandrin?

— Da. El o iubea pe La Tour. Asta o știe tot circul dar nimeni n'o să vi-o spună

— Bine dar Flandreau este însurat.

— Știu asta.

— Și de ce îmi povestești acest lucru?

— Pentru că m'ai întrebat. Ești doar polițist și eu trebuia să-mi fac datoria Voiai să afli părerea mea și ți-am dat-o.

— Crezi deci că Fladreau este asasinul? După părerea d-tale cum a putut comite crima?

— Asta nu știu.

— Nu crezi că este un lucru grav să aduci o asemenea acuzație unui om numai pentru că ar fi putut avea un motiv?

— Dacă este nevinovat, bănuiala mea nu

poate să-i facă nici un rău. Dar nu-i vorba numai de o bănuială ci și de fapte.

— Explică-te.

— L-am zărit pe Flandreau, imediat după producerea accidentului, eșind pe ușa din dosul circului. Sub braț avea un pachet voluminos. La întoarcere nu-l mai avea.

Eșirea dosnică este destul de departe de locul unde se află mașina d-tale. Cum ai putut distinge atât de bine figura lui Flandreau.

— L-am recunoscut totuși pe Flandreau după paltonul lui vărgat. O eroare este exclusă.

— Te-ai certat vre-odată cu Flandreau?

— Da. Flandreau căuta să se apropie de La Tour ori de câte ori se afla singur cu ea în mașină și atunci trebuia să intervin energic dar Jossie mi-a interzis să vorbesc despre asta.

— Prin urmare, Flandrin nu știa nimic?

— Nu cred. Nici ea nici eu nu i-am spus.

— Hm! Așa!...

— Da. Și mai e încă ceva. În ultimul timp Flandreau era nedespărțit de mecanicul Eddie Stevens.

— Ceea ce ne-ai spus acum, îl avertiză Colt, rămâne între noi Schmith. Dacă informațiunile ce ni le-ai dat vor contribui la deslegarea enigmei, te vom înștiința.

— Am înțeles. N'aveți nici o grije.

Când ne suirăm în mașină, Doug propuse să mergem să vorbim mai întâiu cu Flandreau ca să aflăm ce avea în pachetul despre care ne vorbise Schmith.

— Flandreau are un alibi de nezdruincinat, opină Colt.

— Dar...

— Nici un dar. Întrebarea este cine a îmbrăcat și s'a folosit de paltonul lui Flandreau? Răspunsul la această întrebare îl vom găsi mai târziu, după ce ne vom lămuri asupra altor indicii.

După ce îi trimiserăm vorbă lui Flyn să se informeze asupra șofeurului pornirăm acasă la Flandrin.

În pragul casei furăm întâmpinați de un bărbat îmbrăcat într'o pijama roz.

— D-ta ești administratorul imobilului? se interesă Colt.

— Nu. Eu sunt Biswaiger, proprietarul, ne răspunse el pe jumătate adormit. Ce doriți?

— Suntem dela poliție. Avem o întâlnire cu chiriașul d-tale Flandrin. Iată legitimațiile noastre. Lasă-ne să intrăm.

Proprietarul nu se opuse ci ne conduse până la apartamentul lui Flandrin.

— Aici locuiește d. Flandrin. Nu vreți să-mi spuneți despre ce este vorba? În calitate de

proprietar și de contribuabil cred că am dreptul să mă informez.

— Este vorba de o crimă, îl lămurii judecătorul. Vom vorbi mai târziu în apartamentul d-tale ca să nu răcești.

Intre timp, Colt cercetă culoarul. Deasupra ușei principale care ducea la apartamentul lui Flandrin, era animată de o sfoară o mică statueta identică aceleia care fusese găsită deasupra ușei cabinei lui La Tour.

Colt deslegă statueta, o înfășură cu grije într-o batistă și mi-o dăte în păstrare.

— Cred, spuse el, că a sosit timpul să consultăm un specialist asupra semnificației acestor statuete.

Sunarăm și băturăm în ușe de câteva ori dar nu primirăm nici un răspuns. Incercăram ușa dar ea părea închisă pe dinăuntru cu zăvorul căci nu cedă nici atunci când ne folosirăm de speraciu. Și alte uși duceau la apartamentul lui Flandrin dar și acestea erau zăvorite. Oare nu se afla nimeni în dosul uneia din ele?

Colt făcu somațiile de rigoare.

— Cine este acolo? strigă el. Aci este poliția! Deschide sau forțăm ușa!

Nu răspunse nimeni.

Incercăram să scoatem ușa din țâțâni împingând-o cu umărul, dar ușa nu cedă.

Atunci Colt, care nu purta niciodată armă asupra lui în ceru revolverul și trase eam

în dreptul locului unde presupunea că se află zăvorul. Colt nimerise bine și usa se deschise.

În cameră era întuneric și nu se auzea nici un sgomot. Afară de noi nu se afla nimeni în apartament.

CAP. VIII.

Ne aflam în prezența unei noi enigme. Cine zăvorise ușile și părăsise locuința lăsându-le zăvorite pe dinăuntru. Și mai ales pe unde dispăruse?

Camerile le găsirăm răscolite. Lucrurile din casă zăceau claie peste grămadă de parcă ar fi trecut Vandalii pe acolo. În bucătărie, în sufragerie, în dormitor, pretutindeni domnea aceeași neorânduială.

Fotografiile artiștilor zăceau la pământ cu ramele și geamurile distruse.

Starea în care se afla locuința avea un aspect dezolant. Aveai impresia că aci se dăduse o luptă crâncenă între doi dușmani.

Unde era Flandrin?

În iatac, găsirăm pe jos o cutie cu farduri, distrusă.

În sufragerie găsirăm o oglindă spartă iar cioburile ei se aflau pe masă. Budoarul era complet devastat, de parcă ne-am fi aflat în fața isprăvii unui nebun furios.

În fața mesei răsturnate a telefonului ne oprirăm.

— Ceea ce vedem aici, este de necrezut, declară Colt. Pe unde vor fi dispărut cei cari au făcut această ispravă? Nu există vrăjitorie. Eu cel puțin nu cred în ea. Dar cum să deslegăm enigma? În aparență nu există altă eșire de aici decât pe una din uși apartamentul fiind situat la etaj. Ușile le-am verificat. Pe acolo n'a putut eși nimeni. Trebuie să stabilim pe unde au eșit devastatorii.

Colt merse în bucătărie. Era o bucătărie modernă prevăzută cu instalații electrice. Bucătăria avea două ferestre cari dădeau în curtea de din dos a imobilului în fața unui copac. Pe acolo s'ar fi putut eși dar curând ne deterăm seama că lucrul nu era ușor: apartamentul se afla la al doilea etaj la 10 metri înălțime deasupra unei curți asfaltată.

— Ne aflăm la aceeași înălțime del care s'a prăbușit artista și nu se vede nicăeri nici o frânghie și nici o eșitură în zid pe unde să se poată coborî.

— Este exclus să fi eșit cineva pe aici, opină Doug.

— Afară numai dacă individul care a ales acest drum nu era un om puternic, îndemânatec și îndrăzneț.

— Dar cum? întrebă Doug.

— Privește copacul, răspunse Colt, lăsând să cadă asupra lui razele puternicei sale lan-

terne de buzunar. Ia te uită bine la ramura din mijloc. Un acrobat se poate folosi de ea cu ușurință.

— Mi se pare că ai dreptate, Colt.

— Un acrobat îndemânatăc poate face pe aici și cale întoarsă, adică să pătrundă în interiorul locuinței.

— Așa este.

— În cazul acesta, nu se poate ca individul în chestie să nu fi lăsat o urmă.

— Să le căutăm.

Colt se plecă deasupra ferestrelor și le examină la lumina lanternei sale.

— Este așa cum am bănuir, ne spuse el după ce termină de cercetat. Se poate vedea distinct urma diferită a două persoane cari au trecut, la ore diferite, pe aici.

— Eu nu văd nimic, declară Doug, după ce se plecă și el deasupra ferestrelor.

— Uite aici, îi indică Colt locul. Și aici. Lemnul e viu și ne vorbește ca un om. De pildă această pată rotundă ce se află în mijlocul prafului..

— Provine probabil dela o sticlă de lapte..

— Nu, ci dela genunchiul unui bărbat. Și asta de aci este urma unui picior bărbătesc.

— Dar nu disting bine, Colt, se văită judecătorul. Nu este urma unei ghete și nici aceea a unui picior gol. Ce e te atunci?

— Este urma unui picior îmbrăcat într'un ciorap. Vom stabili cu siguranță că urma a-

cestui picior aparține aceluiași bărbat căreia îi aparține și aceea a genunchiului. Proporția dintre aceste două urme o invederează complet. Poziția acestei urme ne indică în mod cert că ele aparțin unui om pe când se introducea în casă venind de afară. Poziția celeilalte, a piciorului descălat, aparține unui individ care numai a eșit pe aici în vreme ce urma celuilalt ne indică și că după ce a intrat, a eșit la rândul lui. Prin urmare unul dintre indivizi a venit și a plecat pe aici.

— Ai dreptate. Dar de ce tot vorbești de doi indivizi?

— Din cauza altor urme cari mă lasă uitat.

— Urmele degetelor?

— Da. Lucrurile stau probabil așa: un individ care ținea să nu fie văzut a ales drumul acesta spre a se introduce în casă cu agilitatea unei pisici. Ajuns în apartament el constată că cineva i-o luase înainte. Urmele sunt clare.

— Ce concluzie trebuie să tragem?

— Că poate individul se mai află în casă.

— Să percheziționăm casa în mod amănunțit, propuse Doug.

— Este exclus, continuă comisarul, ca cele ce constatarăm aici să nu aibe vre-o legătură cu asasinarea artistei. Ce vedem aici nu poate fi o simplă coincidență.

— Sunt de aceeași părere și Tony la fel.

— Voi începeți percheziția și cu voi telefonăm între timp, ne îndemnă comisarul.

— Cui vrei să-i telefonezi? întrebă Doug. Sau este secret?

— Nu este nici un secret. Voi chema pe unul dintre oamenii mei ca să ia copia urmelor și apoi d-rului Luckner.

— Ah! bătrânul profesor Luckner?

— Da.

— Nu văd cum ne-ar putea ajuta în cazul care ne preocupă, spuse judecătorul Doug.

— Vei vedea imediat; ai puțină răbdare, spuse comisarul și ridică receptorul. Hallo! strigă el, acolo e profesorul Luckner?. Aici Colt. Professore dragă, trebuie să mă ajuți. Trebuie să-mi procuri de urgență un om care să contribuie la deslegarea unei enigme.

— Va să zică, poliția iar nu poate eși singură din încurcătură, se auzi răspunsul lui Luckner. Și de ce fel de om aveți nevoie?

— De unul care să vorbească dialectul Ubangilor.

La celălalt capăt al receptorului, profesorul râse cu hohote.

— Nu zău, răspunse el, știi că ai haz! Niciodată nu-mi ceri un lucru ușor. De unde naiba să-ți scot acum un asemenea om? Poate că habar n'ai că limba Ubangilor este un amestec al altor trei dialecte ale negrilor din Africa. Cred că nu-ți închipui că se găsesc

americani cari să vorbească în mod curent o asemenea limbă.

— Haide, Luckner, nu fi răutăcios. Zău că e vorba de ceva serios.

— Bine. Uite, îți spun: un singur om în toată America știe aceste dialecte. Este președintele Universității Duquesne...

— Cum îl cheamă și unde este de găsit?

— Il cheamă Gminder. Da, G-M-I-N-D-E-R. Da... da, așa îl cheamă. Unde e de găsit? Cred că în Africa.

Colt scăpă o înjurătură.

— Haide nu te înfură, se auzi dela celălalt capăt al firului. Se poate întâmpla să fie și la New-York la una din adunările prietenilor lui de culoare tuciurie.

— Bine, am să trimit să-l caute.

— Nu te osteni degeaba. Am să-l caut eu și am să ți-l trimit. Unde ești de găsit?

Colt îi comunică adresa și închise receptorul.

— Ce ai de gând cu negrii? îl întrebă Doug.

— Una dintre amprente de pe fereastră aparține unui negru. Și-acum, la lucru!

Incepurăm percheziția. Pe o măsuță de scris, Colt găsi o mulțime de hârtii dar atenția lui se îndreptă asupra uneia pe care o găsi într'un sertar. După ce o citi, i-o trecu lui Doug.

— Probabil că a fost scrisă de La Tour,

observă el. Se pare că este un articol adresat unui ziar.

Doug însă nu-și găsea ochelarii astfel că luai hârtia și o citii, cu glas tare.

«Imi bat joc de moarte, citii eu. Imi spun că ea va veni într'o zi și-mi văd de treabă. Toți trebuie să murim chiar și acei ce nu sunt acrobați. Mă bizui pe puterea mea și nu mi-e teamă. Uneori mă simt atât de obosită în cât sunt gata să mă prăbușesc însă jos se află soțul meu care mă urmărește cu privirea și atunci puterile îmi revin. De dragul lui, trebuie să mă țin bine».

După ce terminai cu cititul, Colt puse această însemnare alături de alte hârtii pe cari le alese și le legă la un loc spre a fi trimise Prefecturii spre expertizare.

Din conținutul acestor hârtii reesea că La Tour și Flandrin erau plătiți destul de modest dar că reușiseră totuși să realizeze economii cari constau din terenuri și hârtii de valoare. Nu erau însă ordonați, căci în sertarul biroului găsirăm carnete de economie, bonuri și adeverințe ale unor debitori pentru sume împrumutate, așa, deavalma. Dar toate aceste valori nu reprezentau nimic la cursul zilei și Colt constată că La Tour, jucând la bursă, se ruinase.

— Totuși, Flandrin va putea face față angajamentelor contractate de ei, spuse el arătându-ne o poliță de asigurare, căci va încasa

suma pentru care fusese asigurată La Tour. Este o sumă considerabil: două sute de mii de dolari. Dar am mai găsit ceva interesant; o notă cu următorul conținut:

«Diavolul acesta iar mă urmărește, Acum se teme de mine ceea ce îi dă chestiei cu totul alt aspect. Dar mi-e tot una. În scurt timp, Flandrin va fi iarăși acasă».

— Aceasta este ultima însemnare a artistei, afirmă Colt și ea capătă un înțeles dacă o citim în legătură cu plicul acesta pe care stă scris cu litere de tipar următorul mesagiu:

«Dragă Flan, scrisoarea aceasta a sosit astăzi înainte de acostarea vaporului tău. Am constatat că adresa este scrisă de mâna ei și n'am mai deschis scrisoarea. Citește-o tu. Cât timp avem încredere unul într'altul nimic nu va putea distruge dragostea noastră».

Colt desfăcu plicul din care scoase scrisoarea și ne citi conținutul.

«Scumpul meu bărbat, căci mie tot scump mi-ai rămas măcar că acum ești marele Flandrin și aparții altei femei. În ciuda despărțirii noastre, tot bărbatul meu ești. Am să-ți comunic ceva care sunt sigură că îți va schimba sentimentele față de mine. Tu crezi că Jossie a ta îți este credincioasă. Ea își bate joc de tine. Pot să-ți dovedesc că azi după amiază ea s'a întâlnit în taină cu Marburg Lovell. I-o voi spune în față. Multe s'au întâmplat între noi dar ți-am fost întotdeauna credincioa-

să. Josie însă, se joacă cu sufletul tău. Ești bărbat ori nu? Cât mai ai de gând să rabzi? Un lucru însă să știi: în clipa în care ai terminat cu ea, te aștept cu brațele deschise. Eu sunt prima și singura ta soție și în genunchi m'ași țări până la tine chiar și prin focul gheeniei».

Soția ta iubitoare,
Flora

— Foarte interesantă scrisoare, spuse Doug.

— Fără îndoială că prima soție a lui Flandrin a încercat să-l asmută în contra lui Josie, conchise Colt. Afară de asta am mai găsit și această fotografie a unei femei. Fotografia poartă într'un colț mențiunea: Flora. Este desigur a primei soții a lui Flandrin. Fotografia a fost confecționată la München. Iată ce a scris pe verso, Josie La Tour:

«Aceasta este dușmanca mea cea mai neînduplecată și totuși suntem siliți eu și Flan să-i dăm parale. Ea ar fi în stare să-l bage pe Flan în pușcărie. Dumnezeu! Ce țară!»

— Pe plicul scrisoarei nu se află adresa Florei? întrebă Doug.

— Ba da: 758 West strada 43. Robson mi-a spus că ea își schimbase foarte des locuința, că este o exaltată și că susține că Josie i-a luat bărbatul ceea ce nu este adevărat. El a părăsit-o din alte motive.

Deodată auzirăm în camera alăturată găfâi-

tul unui om. Doug deschise ușa brusc și ne aflară în față cu Flandrin.

CAP. IX.

Flandrin ne făcu impresia unui om care sfârșise cu viața.

— Vă rog să mă scuzați, ne spuse el. Am întârziat deși voiam să vin aici mai devreme ca să vă primesc înăuntru.

— Dece n'ai venit cu mașina d-tale? îl întrebă judecătorul.

Dar Flandrin îi aruncă o privire disprețuitoare și se adresă lui Colt:

— Domnule comisar, am fost ca amețit. Nu știam ce fac. Am luat-o razna pe străzi și m'am trezit în fața casei mele.

Colt îi arătă neorânduiala din casă.

— Dar ce s'a mai întâmplat? întrebă Flandrin.

— Doui indivizi s'au introdus în locuința d-tale, s'au întâlnit și probabil că între ei s'a dat o luptă disperată. Știm că numai unul dintre ei a părăsit locuința, dar unde se află celălalt nu am putut încă stabili.

Flandrin părea din ce în ce mai zăpăcit.

— Dar cine sunt acei indivizi? întrebă el.

— Ești în conflict cu prima d-tale soție? îl chestionă judecătorul.

— Eu? Cu Flora? Nu. În afară de zintău ale lunii pentru noi nici nu exista.

— Te întâlnești des cu ea?

— Nu. Dece?

Colt nu zise nimic ci își aprinse tacticos o țigare. Flandrin simțise că-l prinsesem cu o minciună și se corectă:

— Vreau să spun, câteodată. Dar aceste întâlniri mă desgustă.

— Li plătești o sumă destul de însemnată, observă Doug.

— Da. Fosta mea soție m'a acționat în judecată aici în America și legile d-voastră i-au dat câștig de cauză.

— Ai datorii?

— Da.

— Mai te interesezi de Flora?

— Nu.

Doug ar mai fi vrut să-i puie câteva întrebări lui Flandrin, dar Colt i-o luă înainte judecătorului.

— Inspectorul Flyn va percheziționa toată casa, declară el. Până atunci poate că ne poți da lămuriri asupra unor anumite hârtii.

— Nu știu despre ce este vorba.

— Le vom examina pe toate, se amestecă Doug. Documente, registre, scrisori...

— Dece?

— Pentru a descoperi pe bărbatul sau pe femeia care o ura atât de mult pe soția d-tale în cât au urmărit-o până au ucis-o. Poate că vom găsi printre hârtiile acestea vre-o scrisoare lămuritoare.

— Veți găsi aci o grămadă de scrisori stupide, recunoscui Flandrin, dar lipsite de importanță.

— Ce fel de scrisori?

— Dintre acele pe cari obișnuiește să le trimită publicul. Soția mea și eu am primit foarte multe asemenea scrisori.

— Și le-ați păstrat?

— Da. Pentru albumul nostru.

— Nu despre asemenea scrisori este vorba, ei despre scrisorile pe care i le-a scris soției d-tale, Marburg Lovell. Ști ceva despre ele?

— Da. Știu că Lovell îi scria. O socotea un vânat ușor de capturat dar nu știa cât de mult îl disprețuia. Știu că s'a vorbit mult pe socoteala lui Jossie. Prima mea soție voia să mă convingă că Jossie îmi este necredincioasă dar Jossie nu mă iubea decât pe mine.

— Și dacă nu te-ar fi iubit? îl întrebă Colt. Să presupun că te-ar fi înșelat. Ce-ai fi făcut atunci?

— Ași fi strâns-o de gât, declară Flandrin.

— Și după asta te-ai fi predat poliției?

— Nu. Dece?

— După spusele d-tale ar trebui, în cazul când am putea să-ți dovedim necredința soției d-tale, să conchidem că d-ta ești asasinul soției d-tale.

Flandrin încrucișe brațele și surâse.

— Nu văd dece căci în cazul acesta ar trebui mai întâiu să-mi dovediți când și cum am

ucis-o, ne spuse el. Dacă ași fi vinovat, d-le Colt, m'ași apăra până în pânzele albe chiar dacă ași avea certitudinea că trebuie să mă lupt cu cel mai iscusit comisar al poliției new-yorkeze.

Flandrin discuta cu însuflețire și deodată figura lui căpătă o înfățișare dușmănoasă.

— Cu toate că mi-am pierdut soția în împrejurări atât de tragice, m'am supus cu totul exigențelor d-voastră. Ce mai doriți să știți dela mine? Vreau să vă dau ori ce concurs dar vă rog să curmați discuția cât mai repede.

— Dragă d-le Flandrin, spuse comisarul. Probabil că va trebui să rămân mai multe ore aci, să cercetez toate hârtiile ce le vom găsi și să-ți mai pun o mulțime de întrebări. Dacă nu vrei să colaborezi cu noi în aceste condițiuni, va trebui să te arestez.

Și fără să mai aștepte răspuns, Colt își văzu de treabă.

Într'un colț se afla un mic geamantan de piele.

— Ce se află înăuntru? se interesă el.

— Cinematograful nostru. I l-am dăruit soției mele de ziua ei.

— Ai un proiector?

— Desigur. Și tot ce trebuie pentru o bună proecție.

— Ai filmat ceva pentru aparat?

— Foarte puțin. N'am prea avut timp.

— Unde sunt filmele?

— Iatăle, spuse Flandrin, întinzându-ne o cutie.

Montarăm aparatul, făcurăm obscuritate în cameră și începurăm să proiectăm filmele. Erau vederi luate în diferite localități pe unde fuseseră în turneu. Apoi, văzurăm figuri din anturajul lor apropiat, prieteni ai Jossiei. Mai întâiu apăru pe ecran signor Sebastian.

— Era gelos de gloria soției d-tale? întrebă Colt.

— Nu căci se credea mai talentat și atât de superior încât considera că nu este de demnitatea lui să fie gelos. De fapt, soția mea îl întrecea dar el afirma că el este regele acrobaților pe când ea este doar regină.

— Pe cine este gelos Sebastian?

— Pe nimeni. De altfel nici nu văd pentru ce ar fi. De fapt...

— De fapt ce?

— Sebastian îmbătrânește. Eu sunt mult mai tânăr de cât el. Eu și soția mea făceam o mulțime de planuri. Intr'o zi, când voiu fi în stare să execut fără greș, dubla săritură, eu aveam să devin regele aerului iar ea regina mea. Dar acum toate astea s'au dus, încheie el trist.

Colt părea foarte satisfăcut de experiența pe care o făcea.

Pe ecran, personagiile continuau să se

miște. Flandrin încerca dubla săritură dar nu isbutea. Apoi venea Eddie Stevens care schimba câteva cuvinte cu Sebastian. Flandrin îi explică lui Colt că în scena aceea Sebastian îi reproșă lui Eddie că uneltele nu erau în ordine.

— Acesta era dealtfel singurul al lui Eddie, ne explică Flandrin. Dar Eddie îi era foarte devotat lui Jossie. În timpul unui turneu, ea i-a salvat viața. Asta n'a uitat Eddie niciodată. Cu toate acestea sunt convins că dacă în astă seară Eddie ar fi fost atent, ar fi reușit să o prindă pe Jossie în timp ce se prăbușea. Eddie este un băiat foarte cinstit. Niciodată nu l-am prins cu vre-o minciună. După părerea mea, de el nu mai este nevoie să vă ocupați.

Colt nu spuse nimic. Pe ecran apăru acum Isabela.

— De când o cunoști pe femeea aceasta? întrebă comisarul.

— Când m'am însurat cu Jossie am găsit-o în slujba ei.

— Ști ceva despre trecutul Isabelei?

— Da. Ne vorbea mereu despre trecutul ei. Isabela se consideră o ființă superioară și este o biată femeie amărâtă.

Această afirmație ne fu confirmată de scena următoare care apăru pe ecran. În timpul unei discuții cu Jossie, aceasta ridică mâna ca s'o lovească.

— Asta nu are nici o importanță, spuse Flandrin. La Tour avea temperamentul ori cărei artiste. Intocmai ca o actriță de operă. O apuca furiile câteodată dar îi trecea tot atât de repede. Scena aceasta am turnato involuntar.

Flandrin considera aceste accese lipsite de importanță. Dar nu'mi amintesc să mai fi văzut vre-odată o figură atât de contractată de furie ca aceea a lui Jossie în scena aceea.

— La Tour a râs când a revăzut scena aceasta, susținu Flandrin. M'a oprit s'o distrug. Se înțelege că după asemenea scene, Jossie regreta incidentele și Isabela ca și Eddie o înțelegeau perfect.

Eram uimit. Ceea ce m'a impresionat adânc, ca și pe Colt, era expresia figurei Isabelei în timpul acelei scene. Camerista părea tot atât de furioasă ca și stăpâna. Tabloul se schimbă și acum defilă în fața ochilor noștri aproape tot circul. Flandreau executa câteva figuri după care se înclina înaintea lui Jossie care îl aplauda furtunos. Apoi cei doi stăteau cu fața spre operator, în spatele lor apăru silueta puternică a unui negru cu monoclu și joben.

— Keblia! exclamă Doug.

Medicul Ubangilor se apropie de cei doi și încercă să-i vorbească lui Jossie dar Flandreau îl împiedică. Isbuti în cele din urmă și Colt care urmărise cursul unei școli de sur-

do-muți, descifră după mișcarea buzelor lui că spunea următoarele:

— Te amenință primejdii bizare. Fi atentă în orice clipă. Ori ce moarte e nenaturală. Uite-te în sus.

Și cu aceasta filmul se sfârșea.

— Ceva tot am aflat, opină Doug. Nu ne-am pierdut vremea degeaba. Filmele acestea le vom lua cu noi.

Aceste cuvinte avură darul să-l scoată din sărite pe Flandrin.

— La ce? întrebă el, enervat. Ele reprezintă doar o amintire care n'are valoare decât pentru mine. Ce să facă poliția cu ele?

— Și de ce nu vrei să te desparți de ele? stăruie judecătorul. Poliția ți le va restitui imediat ce nu va mai avea nevoie de ele.

Dar Flandrin nu se declară satisfăcut.

— Pentru poliție, filmele acestea sunt fără importanță dar mie îmi sunt scumpe. Nu i le las poliției.

Doug se înfurie.

— Ascultă Flandrin, purtarea d-tale mi se pare suspectă, îi spuse el.

Atunci Flandrin se ridică dela locul lui și arătă ușa.

— M'am săturat! strigă el. Am să vă dau afară.

Ca o panteră se năpusti asupra lui Colt dar

acesta care era un maestru în jiu-jitsu, îl re-
pezi cu o singură lovitură, la pământ.

— Ridică-te Flandrin, îi spuse Colt împă-
ciutor. Calmează-te. În modul acesta nu ne
vei dovedi nevinovăția d-tale.

Flandrin se sculă de jos.

— Imi propusesem să fiu liniștit, declară el.
Dar cum să nu-ți pierzi răbdarea când toată
lumea te acuză de crimă. Nu i-am făcut nimic.
O iubeam. Lăsați-mă să rămân singur cu ea.

— Singur! râse Doug. Colt, dacă mă lași
singur cu omul acesta să-l interoghez cum știu
eu, vom afla adevărul la iuțeală.

Propunerea aceasta se păru că-i surâde lui
Colt. Nervii lui Flandrin erau complet dis-
truse.

— Bine. Mergeți în bucătărie, consimți co-
misarul. Până atunci Tony și eu ne vom con-
tinua cercetările în liniște.

Doug și Flandrin se retraseră în bucătărie
și noi rămăserăm singuri.

— Avem ceva mai bun de făcut, Tony, îmi
spuse el, de cât să ascultăm palavrele lui Flan-
drin. Flandrin nu-i prost și Doug se va con-
vinge curând că Flandrin nu-i spune de cât
ceea ce îi convine lui. Va trebui să ne lămurim
bine asupra celor două femei ale lui Flandrin.
Prima lui nevastă poate fi bănuită dar și el
avea destule motive să se scape de Jossie. Unul

dintre motive ar fi gelozia. Apoi mai sunt medicii cercului. Amândoi puteau să o otrăvească ușor căci amândoi cunosc bine otrăvurile. D-rul Chavaray în special. El este acela care i-a adus pe Ubangi. Inșă în cazul acesta ar trebui să aflăm mobilul crimei. Și Flandrin poate fi bănuț. El o iubea pe Jossie și o cunoștea înainte de Flandrin. Flandreau era gelos pe Flandrin dar în cazul acesta de ce să o fi ucis pe Jossie și nu pe el? Pentru că ea îl prefera pe Flandrin și nu pe el? Iată o mulțime de chestiuni cari trebuiesc lămurite.

Intr'un colț al camerei, găsim un cufăr. Colt îl deschise. Era plin cu tot soiul de hârtii și obiecte lipsite de importanță cari zăceau claie peste grămadă într'o despărțitură interioară. Această despărțitură, Colt o ridică în sus și scoase un strigăt de groază.

In cufăr se afla ghemuit într'o poziție grotescă, cu fața în sus, cadavrul unui negru. Era Kebli care zăcea în fundul cufărului cu beregata tăiată.

CAP. X.

Colt rămase multă vreme pe gânduri. Această descoperire lugubră îl sguaise profund.

— Un lucru e sigur, spuse el în cele din urmă, acela care a reușit să-l răpună pe puter-

nicul Keblia trebuie să fi fost el însăși un atlet. I s'a tăiat beregata adânc și totuși aproape că nu există urme de sânge pe marginea rănii. A fost deci ucis în altă parte. Dealtfel cadavrul prezintă o rană și la cap. Nu văd însă arma de care s'a folosit ucigașul. Suntem probabil în prezența indicilor luptei care s'a dat aici. Dacă l-am putea găsi pe celălalt poate că ai da peste ucigaș...

— Crezi că asasinul lui Jossie este identic cu acela al negrului?

— Este prematur să tragem concluziuni în această direcție. Dar oricum, crima aceasta pare să fie sâmburele problemei. Înainte de a-l chema pe Doug să procedăm la o primă examinare.

Colt nu se atinse de cadavru ci îl examinează atent contemplând interiorul cufărului.

— Curios, observă el. Despărțitura de deasupra cufărului era plină de hărtoage și în interiorul lui, nu se află decât cadavrul negrului. Nu este de presupus că cineva să fi grămădit lucrurile deasupra și partea de jos a cufărului s'o fi lăsat goală. Cu alte cuvinte: ce se afla în cufăr mai înainte și unde este conținutul? Probabil că erau hârtiile pe cari le-am găsit în interiorul și pe deasupra biroului.

Colt își aprinse o țigară în timp ce mintea sa lucra febril.

— Deasupra uşei lui Jossie La Tour, Eddie a găsit mica figură de lut şi când am vrut să vorbesc cu Keblia, negrul dispăruse. Cu cinci minute mai înainte vorbiserăm cu el. Cu siguranţă că a plecat încoace, monologă el. Dar dece? Poate pentru ca să distrugă ceva în legătură cu crima. Dar dece a fost ucis? Dacă Keblia a ucis-o pe La Tour, cine l-a ucis pe Keblia? Nu pot să găsesc legătura, Tony. Dacă a fost ucis de un prieten al lui La Tour, dece acest mister?

Deodată, Colt se aplecă deasupra cufărului de unde scoase cu multă precauţiune un obiect.

— Asta schimbă situaţia radical, declară el, arătându-mi obiectul.

Era un obiect de metal, de mărimea unei banane şi avea înfăţişarea unui proiectil. Era un glonte de alamă de un Țol şi jumătate şi în locul umpluturii de plumb avea un vârf de aluminiu. Ce fel de proiectil era acesta? Pentru ce fel de armă. Nu mai văzusem nicio dată un proiectil atât de ciudat. Dece se afla el lângă cadavrul negrului?

Toate aceste întrebări îmi trecură ca fulgerul prin minte.

— Ştiaj că proiectilul se află aici? întrebai pe Colt.

— Nu dar am avut intuiţia că n'am cerce-

taț destul de bine cufărul. Însă am o idee...

Mai înainte de a mi-o împărtăși, auzirăm sgomotul produs de apăsarea unei clanțe. Colt vârî proiectilul în buzunar, puse capacul cufărului la loc și deschise ușa. În prag deterăm peste Doug.

— Nu pot scoate nimic dela Flandrin, ne înștiință el. Poate încerci tu Colt, ceva mai târziu. Trebuia să încetez căci între timp a sosit prietenul tău profesorul Gminder.

— Prietenul meu? Nu l-am văzut niciodată. Vine tocmai la timp căci am mare nevoie de el. Unde este Flandrin?

— În bucătărie. Vă rog să intrați, domnule profesor.

— Îți mulțumesc profesoare, că ai venit până aici, îl întâmpină Colt. Apoi îi poveste tot ce se întâmplase la circ.

— Doctorul Luckner, m'a informat declară Gminder. Vreți să aveți unele lămuriri despre Ubangi. Vă voi ajuta cu plăcere. Sunt singurul american care le cunosc dialectul.

— Să începeți deci, profesoare. Poți să-mi spui ce însemnează cuvântul juju?

— Însemnează o figură de pământ care după a lor credință poate să abată moartea ce-l pândește pe cineva.

Colt îi arată figura găsită de noi.

— Am văzut mii de asemenea figuri, ne spu-

se Gminder. Medicul Ubangilor te poate lămurii. El îți va spune desigur că spiritele i-au comunicat că în contra lui Jossie La Tour se planuiește un atentat. Pentru a o ocroti, a făcut această statueta pe care a străpuns-o cu un ac. Apoi a atârnat-o deasupra ușei artistei pentru ca atunci când duhurile rele vor veni și vor găsi figurina străpunsă în dreptul inimii să creadă că Josie a murit și să se întoarcă din drum.

— Credința aceasta mai dăinuiește și astăzi la Ubangi?

— Pe cât știu eu, da. Este un obicei răspândit până în insulele îndepărtate din Oceanul Pacific.

— Toate sunt bune și frumoase, dar ce are aface chestia asta cu crima ce ne preocupă, întrebă Doug.

— Mai mult de cât îți închipui, răspunse Colt. Presupune că nu spiritele ci altcineva sau altceva l-a informat pe Kebliia despre asasinatul ce se pune la care și că negrul a vrut s'o salveze în modul acesta pe Jossie. Să zicem că individul i l-a furnizat un proiectil pe care îl am în buzunarul meu. El vine aici spre a-l înștiința pe Flandrin, spre a-i spune cine este asasinul soției lui și pentru că știe prea multe, negrul este ucis la rândul lui.

— Ucis?

— Da.

— Nu se poate!

— Ba da, spuse Colt și deschise cutărul.

— Oribil! exclamă Doug. Trebuie să-mi fac datoria, adăogă el și începu să examineze cadavrul ceea ce făcu și profesorul.

— Ceea ce vedem aici, ne spuse profesorul nu are legătură cu nici un rit. Un Ubangi s'ar sluji pentru o răsbunare de o săgeată otrăvită. Niciodată nu s'ar preta să-i taie unui om beregata cu cuțitul, căci Ubangi se tem de sânge. Vă sfătuiesc, dat fiind legăturile strânse ce există între medicul-vrăjitor al Ubangilor și credincioșii lui să luați contact cu aceștia. Ubangi sunt sălbateci dar nu sunt idioți.

— Tony, îmi porunci Colt. Cheamă-l pe Robson la telefon și spune-i să-i adune pe Ubangi ca să-i am la îndemână.

În timp ce ceream legătura cu circul, Colt și Doug îi puneau diferite întrebări profesorului iar Flandrin care intrase și el în cameră stătea rezemat de un dulap și privea în gol.

În cele din urmă îl obținui pe Robson la telefon. Se afla în biroul încăperi ale circului, mă informă el.

— Spune-i, îmi ordonă Colt, că profesorul și cu mine vom fi acolo pe la nouă dimineața. Să ne aștepte căci vrem să vorbim cu el și cu Ubangi.

Robson făgădui să ne aștepte.

Apoi Colt îi trimise pe Flandrin și pe profesor în bucătărie iar mie îmi dăte însărcinarea să invit telefonic comisia criminalistică.

Înainte de a eși din cameră, Colt îl mai reținu o clipă pe profesor.

— Uită-te puțin înapoi, îl rugă el. Ce vezi?

— O mână...

— Nu. Uită-te la unghiile cadavrului. Vezi stratul subțire de pe vârful degetelor și de sub unghiile negrului?

— Da. Pare umed și bate în verde...

— Da. Cunoști vre-o substanță de care se folosesc Ubangi și care lasă asemenea urme?

— Nu.

Când rămăserăm numai noi trei, Colt ne rugă să-l însoțim în camera de baie pe care o examinează atent.

— Negrul a fost ucis în sufragerie, ne explică Colt. Asta ne-o spune firele de păr creț pe cari le-am găsit între cioburile plăcii de cristal a mesei din sufragerie. Apoi a fost târât înapoi. În două locuri am găsit pete de sânge. Negrul a fost așezat cu capul peste cada băii și acolo i s'a tăiat beregata. Sângele s'a scurs pe canal. Frumoasă treabă. După ce s'a scurs sângele, cadavrul negrului a fost vârât în cușor.

Câteva minute mai târziu sosi comisia criminalistică. Nu lipsea de cât d-rul Multooler. În locul lui veni d-rul Nickerson. Printre po-

lișiți se afla și acela care fusese însărcinat să-l urmărească pe Flandrin.

— Din nefericire, pe drum, l-am scăpat din ochi.

— Unde? întrebă Colt, infuriat.

— Cu trei blocuri înaintea casei acesteia. Mă țineam după el însă Flandrin a intrat într-o prăvălie și apoi a dispărut. L-am căutat zadarnic pretutindeni și apoi m'am dus la prefectură unde am depus un raport.

Chestia se complica deci căci Flandrin avusesse destul timp la dispoziție spre a-l folosi ca să comită o crimă.

În timp ce se luau amprente găsite Colt îi arată lui Flyn proiectilul găsit dar nici Flyn nu-și amintea să mai fi văzut vreodată un asemenea proiectil. Colt decise să-l trimeată spre examinare unor experți.

Apoi ne telefonă chimistul dr. Clesleek.

— Spune-i lui Colt că are dreptate, îmi comunică el. La Tour a fost ucisă așa cum a bănuț.

Colt se repezi la telefon.

— Hallo! Clesleek. Ai cercetat frunzișele colierului? Așa? Și rochia? Din amândouă? Și ce gaz? Aha. Așteaptă puțin, să-mi notez. D-rul Multooler a examinat pleoapele cadavrului? Bine, îți mulțumesc. Aștept concluziile d-tale scrise.

— Ce este? întrebă Doug.

— Am observat, spuse Colt, că atunci când eu examinam cadavrul lui Jossie, Tony își lua note scrise. Și bine a făcut căci eu n'ași fi fost în stare căci simțeam că-mi vin lacrămile.

— Așa este. Imi amintesc foarte bine și eram de părere că...

— Nu m'ai înțeles, dragă. Eu nu sunt un polițist slab de înger.

— Atunci?

— Mi-a bătut la ochi că frunzulitele colierului își pierduseră strălucirea. Atingei rochia artistei și mai târziu când cu aceeași mână mă frecai la ochi căpătai certitudinea asupra cauzei care a provocat prăbușirea lui Jossie.

— Cum așa?

— Cauza era un gaz lacrimogen.

— Un gaz lacrimogen?

— Da. Și acum știu și ce-i cu proiectilul ce l-am găsit lângă cadavrul negrului. Este un proiectil de gaze lacrimogene.

— Cum se poate? întrebă Doug neîncrezător. Asupra gazelor lacrimogene sunt perfect orientat. Dacă cineva le-ar fi utilizat, tot circul ar fi trebuit să lăcrămeze. Gazele lacrimogene sunt vizibile. Ele produc un nour alb. Este exclus, Colt.

— E totuși așa cum îți spun. Unele detalii nu-mi sunt încă lămurite. Gazul emana dela

rochia lui Jossie. Intr'un mod oarecare el trebuie să fi ajuns acolo. Jossie a fost gazificată și s'a prăbușit. Da, Doug. Avem de aface cu un criminal foarte rafinat. Clesleek afirmă că s'a întrebuițat chloracetophenol. Sub influența căldurei, gazul acesta apare mai întâi ca un ușor nour albăstrui. Gazul acesta irită ochii atât de tare în cât pierzi vederea pentru câteva minute. Acum îmi explic și urmele de lacrimi de pe fața artistei. Afară de asta am găsit în cufărul în care se află negrul, un proiectil neîntrebuițat. De unde avea Keblia proiectilul? De unde știa...

Colt merse la telefon și ceru să i se trimeată 'dela poliție pe funcționarul care se ocupă cu armele.

— Colt, propuse judecătorul. Până acum, nimeni nu l-a percheziționat pe Flandrin. Ași vrea să o fac acum.

— Crezi că ai se găsești ceva?

— Poate.

— Bine. Incearcă.

Funcționarul serviciului antropometric ne înștiință că descoperise diferite amprente digitale în apropierea comutatorului electric.

— Aparțin negrului?

— Dece?

— Ampretele pe cari le-ai găsit sunt lipicioase?

— Nu.

— Atunci pasta colorată sau ce-o fi, a ajuns pe degetele lui Keblia după venirea lui aici. Excelent. Altceva?

— Nimic. Încă nu am terminat cercetările. Telefonul sună și Hurely dela secțiunea armelor mă informă că va sosi peste zece minute.

Când pusei receptorul la loc, intră Doug.

— Colt! strigă el vesel. Am isbutit. Am cea mai concludentă dovadă.

— Ce ai găsit?

— Cazul este limpede ca lumina zilei. Cine cunoștea gazele chimice? Flandrin. Cine avea ocazia să se folosească de un asemenea proiectil? Flandrin. El se afla în obscuritatea din gangul de intrare al artiștilor și își observa femeea în timpul reprezentației. El avea accesul nestânjenit în acest apartament și îl putea ucide pe Keblia aici fără nici o teamă că va fi surprins. Avea o mulțime de motive... Te asigur că este așa, Colt.

— Foarte interesant ceea ce spui, remarcă acesta. Dar de ce a ucis? Din gelozie? Din răsunare? Pentru a pune mâna pe suma asigurată? Pentru că o mai iubea pe prima nevastă? Ori de ce?

— Colt, am dreptate. Până acum, ai lămurit mai toate enigmele ce le-ai avut de deslegat dar de data aceasta trebuie să-mi recunoști succesul. Pentru mine cazul este lămurit. L-am interogat pe Flandrin. Este un

om șiret dar pe mine nu mă va induce în eroare. A încercat să mă convingă că asasinul soției este Keblia. Mi-a vorbit mult gespre vrăjitorie în care crede. Dar aflu eu adevărul dela el. Prima lui soție o ura pe Jossie. Ea o urmărea și noi știm din scrisoarea ce i-a adresat-o Flora lui Flandrin că a văzut-o pe Jossie întâlnindu-se cu Lovell. Flora voia să-l recâștige pe Flandrin și el a recunoscut acest lucru. Amândoi voiau să se descotorosească de Jossie. Flora Becker a asistat și la reprezentație și Flandrin știa acest lucru.

— Altceva?

Doug schiță un zâmbet luându-și un aer de superioritate.

— Da. N'am terminat. Iată ce am găsit în buzunarul pijamalei lui Flandrin, spuse el arătându-i un glonte indentic cu acela găsit în cufărul în care zăcea cadavrul negru ui.

— Ce a spus Flandrin când i l-ai arătat?

— S'a apărat prosteste afirmând că n'a văzut proiectilul în viața lui.

— Si-acum ce ai de gând să faci?

— Il iau pe Flandrin cu mine. Oamenii mei îl vor interoga încă odată. Acum este ora două și jumătate. Sper că până dimineața va mărturisi totul.

— Ești satisfăcut de teoria ta?

— In ori ce caz mă pot bizui pe ea.

In clipa aceea intră și Flandrin.

— D-ta ai ucis-o, îl apostrosă Doug. D-ta

ai fost chimist. Dragostea d-tale s'a transformat în ură. D-ta ai ucis-o și eu te arestez pentru criză.

Colt nu se opuse la această arestare. Ii recomandă numai lui Doug, să lucreze prudent și fără brutalitate.

— Tu mai rămâi? îl întreabă Doug.

— Da, răspunse Colt. Eu mai am de lucru aici.

— Da?

— Da. Trebuie să-l descopăr pe adevăratul asasin.

CAP. XI

După plecarea lui Doug, cadavrul negrului fu fotografiat în poziția în care fusese găsit apoi fu transportat la morgă pentru autopsie.

Apoi veni Hurely. Colt îi arată proiectilul găsit în buzunarul pijamalei lui Flandrin.

— Ai mai văzut vre-odată un asemenea proiectil? îl întreabă comisarul.

— Da, dar nu identic. Acum îmi aduc aminte că am văzut fotografia unui asemenea proiectil care a fost patentat de curând de Gazeta Patentelor.

— Este un proiectil de gaze?

— Da. De gaze lacrimogene. Raza de acțiune a acestui gaz lacrimogen aproape invizibil, este de circa 150 de metri. Dar că se află în vânzare, nu știam.

— Păcat că asemenea invențiuni nu sunt supuse mai întâiu autorizării poliției.

— Ai dreptate.

— Înainte de toate am nevoie de dovezi. Cine fabrică gazul acesta?

— Laboratorul Federal din Pittsburg. Cunosce pe un funcționar de acolo.

— Atunci chiamă-l imediat la telefon.

Mă pusei în legătură cu centrala telefonică și comunicai comanda pentru Pittsburg.

— Laboratorul Federal fabrică și alte arme de moarte aparentă? întrebă Colt.

— Da. Noi le folosim în serviciul exterior al închisorilor pentru cazurile de rebeliune sau de încercări de evadare. Sunt gaze cari nu produc moartea ci doar amețeli. De fapt nici nu sunt gaze ci o substanță solidă, cristalizată care se transformă prin căldura produsă de forța împușcăturii în gaze. Aceste gaze provoacă o puternică durere de ochi.

— Exact. Nu înțeleg însă de ce împușcătura nu a lăsat nici o urmă pe trupul lui La Tour. Nicăeri vre-o rană ci doar o mică frunzuliță de metal îndoită.

— Explicația e foarte simplă. Proiectilul este din aluminium și e foarte ușor. El poate să sfarme un geam la o distanță de cincizeci de metri dar nu poate pătrunde printr'un corp dur sau prin carne.

O rănire serioasă nu ar fi cu putință de cât dacă se trage de foarte aproape.

— Se aude împușcătura?

— Desigur, chiar destul de tare.

— Prin urmare aceasta a fost pocnitura pe care am auzit-o în disonanță cu sgomotul tobelor.

Colt se puse în legătură cu expertul fabricii de gaze.

— D-voastră fabricați proiectilele de un tol și jumătate purtând mențiunea 2X1622? Nu d-voastră? Cine? Societatea de gaze lacrimogene din New-York? Cu cine trebuie să vorrbesc? Cu Haukley? Bine, mulțumesc. Cum ați spus? Societatea aceasta a descoperit un nou gaz aproape invizibil? Noul gaz poate fi folosit de ori cine? Aha înțeleg. Spui să este folosit la vânătoare? Bine mulțumesc.

Colt puse receptorul la loc.

— Lămuririle acestea sunt foarte interesante. Fi bun, Tony și cere legătura cu Haukley.

Colt îl întrebă dacă știe cine a cumpărat, în ultimul timp gaze lacrimogene.

— Am lista la birou, răspunse Haukley. Mă duc să o caut și am să vă telefonez.

Deodată auziră un trigăt asemănător unui valet. Cine strigase?

CAP. XII

Cercetarăm pretutindeni dar nu găsirăm pe nimeni în locuință.

— Glasul vine de afară, spuse Colt.

Deschiserăm ușa. Rezemată de perete, stătea o femeie.

— Cine ești d-ta: Flora? întrebă Colt.

— Sunt soția lui Flandrin. răspunse femeia ștergându-și ochii cu batista.

Prima soție a lui Flandrin era îmbrăcată simplu dar cu gust. În schimb era fardată puțin cam exagerat.

Colt o invită înăuntru.

Ii oferirăm un scaun și Colt începu s'o chestioneze.

— Cum te numești? o întrebă el.

— Flora Becker.

— Vârsta?

— Douăzecișisease de ani.

Mai târziu aflarăm că de fapt femeia era de treizecisișpatru de ani.

— Unde locuiești acum?

— Intr'o cameră la Pensiunea Florența în strada 43.

— Ai vre-o ocupație?

— Nu. Primul meu soț îmi plătește o pensie alimentară.

— Unde ești născută?

— La Stuttgart.

- De când te afli în Statele Unite?
- De un an.
- Și nu faci nimic?
- Nu. În Europa, soțul meu m'a părăsit și eu l-am urmat aici.
- De ce te-a părăsit?
- Vroia să se însoare cu Jossie.
- Ești supărată pe el?
- Nu. El era cu totul în puterea ei. Ea îl lingusea. Cu tot soiul de intrigi l-a îndepărtat de mine convingându-l că însurându-se cu mine a făcut o mare greșeală.
- Nu-i de mirare că ești indignată.
- Indignată? Nu. Mi-a părut rău de el. Știam că într-o bună zi va reveni la mine. Știam că ea îi făcea viața imposibilă.
- De unde știai că Jossie a sosit azi la Lovell?
- Am urmărit-o. O urmăream de multe ori. Voiam să capăt o certitudine.
- Ai văzut-o în locuința lui Lovell?
- Da.
- Când?
- Pela două și jumătate a părăsit casa lui Lovell.
- Este adevărat.
- Da.
- Pe soțul d-tale l-ai văzut de curând?

— Da. Vreau să spun, mai înainte de a pleca în Europa. Rămăsese în urmă cu plata pensiei alimentare și a trebuit să tratez cu el de mai multe ori pentru chestiunea aceasta. Cu toate că îl iubesc, intenționez să mă adresez justiției.

— Acesta este motivul pentru care ai venit aici în astă seară?

— Nu. Am venit pentru că știam că soțul meu are nevoie de mine.

— Ai avut o presimțire?

— Nu. Știam ce s'a întâmplat pentru că totul s'a petrecut în fața mea.

— Ai fost la circ?

— Firește. Voiam să asist la debutul soțului meu.

— Ce loc ai avut?

— Un loc în prima bancă din rangul întâiu.

— Mai ții minte numărul locului?

Flora deschise poșeta de unde scoase o contramarcă.

— Ai stat deci în careul J, drept în fața lui Jossie?

— Da.

— Ai văzut-o căzând?

— Da.

— În momentul acela nu ai remarcat nimic deosebit?

— Nu știu dacă ceea ce mi s'a părut mie

are o însemnătate deosebită. Am avut impresia că Jossie s'a speriat.

— După ce a căzut, ce ai făcut?

— Am părăsit circul cât am putut de repede și m'am îndreptat înapoi. Poate că demersul acesta nu este tocmai corect dar mie mi-era tot una. Femeea care ne distrusese viața nu mai trăia și eu vroiam ca soțul meu să știe că mi-e milă de el și că sunt dispusă să fac totul pentru el. Știu că după părerea d-tale n'ar fi trebuit să viu dar eu sunt de altă părere.

— Nici nu mă gândesc să critic demersul d-tale, o asigură Colt. Și ce ai făcut când ai sosit aci?

— Am încercat să intru în apartament dar nu mi-a răspuns nimeni. Ușile erau încuiate. Am coborât, hotărâtă să-l aștept pe soțul meu până se va întoarce acasă. V'am văzut când ați intrat și i-am văzut și pe oamenii poliției căci mă aflam peste drum. Mai târziu l-am zărit pe soțul meu părăsind casa însoțit de către doi polițiști. Am încercat să-i vorbesc dar nu mi-a răspuns. Părea scos din minți. Apoi am venit sus.

— Jossie s'a prăbușit la ora zece și douăzeci.

— Da.

— La ce oră ai părăsit circul?

— Cam după vre-o cinci minute.

— Ai luat o mașină?

— Nu. Am venit pe jos.

— La ce oră ai ajuns aici?

— Pela unsprezece fără un sfert.

— Ai zărit pe cineva la fereastră?

— Nu. Nici nu s'ar fi putut de vreme ce nu se afla nimeni înăuntru căci v'am spus că am găsit ușa încuiată.

— Este adevărat că ai încercat să publici povestea divorțului d-tale într'o revistă ilustrată.

— Eu? Cine ți-a spus asta?

— Robson. El numea asta șantaj.

Figura femeiei se întunecă. Holbă ochii la Colt apoi strigă:

— D-ta mă consideri complice, nu-i așa? Jossie și-a meritat soarta dar eu sunt nevinovată. L-am implorat chiar să n'o facă.

Colt o lăsa să strige dar continuă s'o observe.

— Sunt nevinovată, repetă ea. N'a vrut să mă asculte. L'am prevenit. Nu mai pot. Vorbeste cu vinovatul... cu Flandrin.

Apoi leșină.

— Prin urmare, Doug avea dreptate, spusei eu.

— Mai bine ajută-mi să așezăm femeia pe pat, mă îndemna Colt. Scoate-i pălăria.

Notează-te rog că astea nu's de cât bali-verne. Nu este nevoie de un psihiatru ca să ne confirme că avem deaface cu o nevropată. Femeea a fost astăzi la circ și a asistat la prăbușirea lui Jossie. Ea a făcut imediat o legătură între moartea lui Jossie și efectul produs de scrisoarea ce i-a adresat lui Flan-drin. Apoi când a văzut că acesta este ridicat de poliție a crezut că el este ucigașul.

Câteva minute mai târziu, ni se comunică telefonic lista cumpărătorilor de proiectile cu gaze lacrimogene. Ultimul nume de pe această listă ne uimă.

— Fantastic! exclamă Colt. Ce nevoie avea ăsta de o pușcă pentru gaze?

Uimirea noastră era îndreptățită. Cumpărătorul nu era altul de cât îndrăgostitul milionar Lovell.

CAP. XVIII.

Colt își luă pălăria.

— Chiamă-l și pe Gminder, îmi spuse el. Mergem la Lovell.

— Ce facem cu Flora?

— Las-o în plata Domnului. Nu va dispărea.

Jos, Colt predete unui agent, nota cu declarațiile Florei spre a fi trimise lui Doug și dispuse ca în cazul când femeea se va deștenta din lesin să fie condusă la Prefectură.

Acasă la Lovell sunărăm mult timp până să ni se deschidă.

D. Lovell ne primi în bibliotecă.

— Bună seara d-le comisar, sau mai bine zis bună dimineața, ne spuse el. Luați loc. Imi dați voie să vă ofer o mică gustare?

Colt refuză politicos.

— Dorim să vorbim cu d-ta despre nenorocirea întâmplată la circ, îi explică el.

— Ați luat cazul în cercetare? întrebă Lovell. Mă surprinde că mi atribuiți vre-o legătură cu această afacere.

— Cunoaștem străduințele d-tale în scopul de a obține favorurile lui La Tour.

— Da? Nu neg.

— Știm că ai mers cu aceste stăruințe foarte departe.

— Nici asta nu neg.

— Azi după masă, Jossie La Tour a fost la d-ta.

— De unde știi?

— Nu importă. Ai vorbit cu ea?

— Nu. Nu știam că vine. M'a așteptat zadarnic timp de două ore.

— Știi ce vroia dela d-ta?

— Nu. Am încercat să aflu dar nu m'a primit deși cercul îmi aparține. Mi se pare că d-ta te interesezi de o asemenea întreprindere,

d-le Colt. Poate ai fi dispus să îmi cedezi partea mea de proprietate. Ți-o vând foarte ieftin.

Colt trecu peste această digresiune și întrebă:

— Ești în posesiunea unei arme pentru gaze?

— Eram, rectifică Lovell.

— Arma aceasta are o bătaie de 150 metri?

— Da. Dar ce însemnează aceste întrebări? Legea nu mă oprește să am asemenea arme.

— Pot s'o văd?

— Ah! Asta vrei? Ai uitat micul meu ghinion?

— Nu înțeleg ce vrei să spui. Răspunde-mi te rog la întrebarea mea.

— Cu plăcere, ripostă Lovell zâmbind ironic. Arma mi-a fost furată. Eri dimineată am anunțat poliției furtul ei. Presupuneam că ești în curent cu reclamațiile ce se depun la serviciul d-tale. Sau mă înșel?

— Despre reclamația d-tale am aflat, declară Colt. Chiar aseară am vorbit despre ea cu asistentul meu. Nu mi s'a spus însă că este vorba de o armă pentru gaze lacrimogene.

— Atunci afli acum, obiectă Lovell.

— În ce scop ai cumpărat această armă? Cum ai aflat de existența ei și de ce aveai nevoie de ea?

— Nu înțeleg rostul acestor întrebări și nici

rostul vizitei d-tale la o oră atât de matinală. Întrebările d-tale le consider jignitoare.

— Te rog să mi răspunzi totuși dacă nu preferi să fi interogat la poliție.

Lovell se înfurie.

— N'am nimic de ascuns, declară el. Toată lumea la New-York știe că vânez fiare sălbatice. Am vânat în Africa, în Asia și în America de Sud. Finanțez circul. Acolo am aflat despre existența unei asemenea arme. Am vrut să constat dacă proiectilele cu gaze au vre-un efect asupra unor asemenea fiare și Crumps mi-a făgăduit că va face o încercare. Astfel am ajuns în posesiunea armei.

— Când ai cumpărat-o?

— Cu trei zile mai înainte de a se întoarce Crumps din Georgia.

— Ce model?

— Asta nu știu.

— Proiectilele sunt de mărimea unei banane?

— Da.

— Câte proiectile ai cumpărat?

— Patru sau cinci.

— Și unde sunt gloanțele?

— Mi s'au furat.

— Și ele ți s'au furat?

— Da.

— Când ai reclamat furtul?

— Eri dimineața la 9.

— Când bănuiești că s'a comis furtul?

— Cu o seară mai înainte. Bineînțeles că nu pot să precizez ora. Permite-mi te rog o întrebare: Jossie La Tour a fost asasinată?

— Da.

— Intenționezi să-mi atribui vre-o legătură cu crima?

— Sunt pe urmele asasinului. Crima a fost comisă cu ajutorul unor gaze lacrimogene.

— Cum ai stabilit aceste lucru?

— Întrebarea d-tale îmi dovedește că ești convins de greutatea unei astfel de descoperiri. Regret că deocamdată nu-ți pot spune cum am ajuns la această descoperire. Te rog să-mi dai amănunte asupra furtului ce s'a comis la d-ta.

— Nu-ți pot spune decât că atunci când m'am dus la culcare, arma se afla la locul ei iar dimineața n'am mai găsit-o.

— Mi se pare că intrarea în clădirea d-tale este prevăzută cu un semnal de alarmă.

— Exact.

— Instalația este defectă?

— Nu.

— Si totuși nu ai fost alarmat?

— Nu. Te rog să mă scuzi că m'am purtat adineori puțin cam brusc cu d-ta, d-lé Colt, dar toate chestiile astea îmi stau pe nervi.

Eram convins că mă pot bizui pe instalația de alarmă.

— O asemenea instalație este bună dar ea poate fi defectată sau ocolită de răifăcători dacă posedă cunoștințele tehnice necesare. Acum te rog să-mi arăți locul unde se afla arma.

Lovell se ridică și ne conduse până la celălalt capăt al bibliotecii. Acolo se afla un dulap mare pe care Lovell îl deschise.

— Arma era aci, ne spuse el.

Colt se uită cercetător înăuntrul dulapului, apoi deschise și ușile de jos.

Rămaserăm cu gurile căscate.

În compartimentul de jos al dulapului se afla mult căutata armă.

CAP. XIV.

— Aici n'ai căutat? întrebă Colt.

— Nu.

Colt examinează arma cu atențiune. Era o pușcă de vreo 80 de centimetri lungime. Lovell vru să puie mâna pe ea dar Colt îl opri.

— Să nu se șteargă amprente, spuse el.

— Ampretele mele se află cu siguranță, observă Lovell râzând. D-ta pretinzi că Jossie a fost asasinată cu o asemenea armă. Cum se

face că nici unul dintre cei 17 mii de spectatori nu l-au văzut pe criminal?

— Putea să fi tras ascuns pe undeva.

— Drace! Nu m'am gândit la asta. În orice caz însă trebuia să auzim împușcătura. Armele astea fac un sgomot destul de puternic.

— Eu l-am auzit și l-au auzit și alții deși a fost acoperit de sgomotul tobelor.

— Spune-mi te rog, d-le Colt, crezi serios că am vreun amestec?

— O iubeai pe Jossie, răspunse Colt. Poate că aveai motive...

— Nu vorbi prostii.

— Ești singurul dintre cunoștințele ei care posedă o asemenea armă.

— Și eu îți declar că n'am nici un amestec. Ași fi dorit ca ea să mai trăiască spre binele meu și al ei.

— Vrei să spui că mai sperai să...

— Da. Dece să-i fi vrut moartea?

Colt mă trimise să predau arma unui agent ca să o ducă la examinat. Când mă întorsei în bibliotecă îl găsi pe Colt discutând cu Lovell asupra modului cum putuse opera hoțul.

— Este foarte ciudat, spune Colt, că hoțul a putut să intre și să iasă de două ori de aci fără să fie simțit de cineva.

Merserăm să cercetăm pe teren spre a ne lămuri asupra acestui mister.

Casa era împrejmuită de un gard de fier foarte înalt. Totuși un atlet putea foarte bine sări peste gard.

— Și instalația de alarmă? întrebă Lovell.

— Asta-i altceva, răspunse Colt.

Deodată el se plecă la pământ și ridică de jos un obiect pe care îl examinează cu atenție. Obiectul părea a fi o bucățică mică de lut.

— Tony, îmi spuse comisarul. Mi se pare că îmbătrânesc și că m'am ramolit. Dela început totul era fals. Repede, îmi porunci el, nu mai avem timp de pierdut.

Cercetaram peste tot. După douăzeci de minute ne aflam pe un balcon dela etaj. Pe zidul din imediata vecinătate zărirăm o urmă și pe eșitură aceluia zid o alta.

— În sfârșit, exclamă Colt. Acum m'am lămurit. Hoțul a procedat la fel ca și în casa lui Flandrin. Să nu uităm că avem de a face cu un acrobat. Sunt convins că dacă vom compara urmele de aci cu unele dintre urmele lăsate pe fereastra bucătăriei din apartamentul lui Flandrin le vom găsi identice.

Colt dete dispoziție ca urmele să fie fotografiate și să se ia tipare de pe ele.

Înainte de a ne despărți de Lovell, Colt îl rugă să-i procure vreo două trei pungi cu sare, spre marea noastră nedumerire. Eram

totuși convins, că el trebuie să aibe un motiv serios să le ceară.

— Să nu aveți încredere în Ubangi, ne recomandă Lovell la plecare. Ori ce v'ar spune Robson. Jumătate din circ îmi aparține și eu știu ce spun. Fiți prevăzători dacă luați contact cu ei.

Mersem mai întâiu până la Metropolitan Museum unde ne întâlnirăm cu chimistul prefecturei. Acesta nu fusese în stare să ne spună de unde provine urma pastei de pe degetele negrului. Luaram pasta în primire și o duserăm profesorului Luckner, care se însărcină să o examineze și să ne comunice rezultatul cât mai repede.

Când ne suirăm din nou în mașină, începu să se lumineze de ziuă. Lângă șofeur ședea profesorul Glinder, care ațipise. Colt îl deșteptă și-i spuse că are nevoie de sprijinul lui spre a-i interoga pe Ubangi. Era convins, că această convorbire va aduce lumină deplină asupra misterului.

Când intrarăm în circ, îi găsirăm într'o încăpere pe Crumps îmblânzitorul de fiare, pe Sebastian, D-rul Ramson, D-rul Chavarav și pe Tod Robson jucând cărți.

Când îl zări pe Colt, Robson zvârli cărțile din mână și îl întâmpină de data aceasta cu o privire plină de ură.

— Nu vreau să-i fac mizerii poliției, ne declară el pe un ton provocător, dar felul cum procedează nu-mi convine. Oamenii d-tale nu au putut să aducă nici o dovadă în contra lui Flandrin și totuși l-au arestat. Flandrin este un star. Dv. îl distrugeți. El nu va mai putea apare multă vreme în fața publicului și cu dubla săritură s'a terminat. Un star mi-a murit. Pe celălalt mi-l arestați. La Dracu! Ce aveți de gând să mai faceți?

— Sperăm să terminăm foarte repede, spuse Colt liniștit. Flandrin n'are nevoie de apărarea nimănui. Va avea singur grije de el. Dacă este vinovat, nu-l vei putea scăpa din scaunul electric iar dacă este nevinovat, publicul îl va primi cu entuziasm ca pe o victimă. Nici nu-ți trebuie o reclamă mai bună.

— N'am nevoie de asemenea reclamă, obiectă Robson. Cât mai aveți de gând să-l țineți arestat?

— Deocamdată situația lui nu este tocmai favorabilă. Poliția și experții examinează materialul strâns și care ne va duce la țintă. Dar lucrul acesta nu se poate face cât ai bate din palme. Intre timp dacă neglijăm unele demersuri, se poate ca vinovatul să ne scape. Trebuie să obținem neapărat o informație directă.

— De ce natură? întrebă Robson.

— Nu-ți pot spune precis. Deocamdată m'am împotmolit. Dar negrii d-tale știu cu siguranță câte ceva. Trebuie să le vorbesc. L-am adus cu mine pe profesorul Gminder pe care ți-l recomand. El cunoaște foarte bine dialectul lor.

— Vă voi conduce imediat, se oferi Robson. Ubangi locuiesc aci, la circ.

În drum într'acolo, îl întâlnirăm pe sergentul Harris care avuse însărcinarea să-i supravegheze pe Crups, Sebastian și Robson. Colt îl luă deoparte spre a primi raportul lui. Apoi îi dădeu însărcinarea să fure un costum de haine dar nu putui surprinde mai mult din conversația lor astfel că nu înțelegi imediat ce urmărește comisarul cu această însărcinare.

La ușa Ubangilor, Robson trase cu urechea.

— Dorm. ne spuse el. Dar mi se pare curios că nu-i aud sforăind.

Deschiserăm ușa. Încăperea cu paie pe jos în loc de paturi, era goală.

— Unde se vor fi dus? întrebă Colt.

Profesorul Gminder fu de părere să-i căutăm în camera instalațiilor de calorifer.

— Negrii aceștia vin din ținuturi calde, ne lămură el. Ei nu suportă clima noastră și când este frig afară, caută un adăpost călduros.

— Nu m'ar mira, spuse Robson. Cum de nu mi-a venit această idee ?

Era ora cinci dimineața când coborâm la subsol. Ubangi se aflau adunați la sfat.

CAP XV

În fața spectacolului care ni se înfățișe ochilor, Gminder ne explică în câteva cuvinte că ei executau un ritual de dansuri.

— Este un fel de ședință judecătorească, spuse el. Sunt furioși că i-am deranjat dar nu ne vor da nici o atenție până nu vor termina ședința.

— Spune-i te rog, femeiei care stă de pază lângă ușa, că doresc să vorbesc cu șeful lor. Dar Robson protestă.

— Cred că nu este cuminte să-i deranjăm acum, obiectă el. Se pregătesc pentru ceva important. Nu cunosc limba lor dar atâta lucru pricep. Indată își vor lua sulițele spre a-l goni pe necuratul și în astfel de clipe este periculos să-i turburăm.

— Te rog să nu te amesteci, îl apostrofă Colt. Profesoare, te rog să faci ceea ce te-am rugat

— Cu plăcere. Indată va fi prea târziu și nu vom mai putea scoate nici un cuvânt dela ei. Vor cădea în transă și nu va mai fi nimic de făcut. Am mai asistat odată la o asemenea

scenă, în Africa. Atunci fusese vorba de un copil găsit asasinat.

Profesorul îi spuse câteva cuvinte femeii și aceasta se duse să-i vorbească șefului.

— Numai de n'ar fi prea târziu, spuse profesorul.

— Cred că ar fi mai bine să-i lăsăm în pace stăruii iarăși Robson. Să mergem mai bine.

— D-ta de ce părere ești? profesoare, întrebă Colt.

— Eu zic să mai așteptăm.

— Înțelegi ce vorbesc?

— Si-au ales un nou vrăjitor.

— Păi știu că Keblia e mort?

— Știu că a dispărut. Țin sfat de judecată ca să-l pedepsească pe asasinul lui Jossie La Tour. Ei cred că pot provoca moartea asasinului prin vrăji.

— Vor pronunța numele asasinului?

— Tăceți din gură. Uite-l că vine noul vrăjitor.

Acesta se opri în mijlocul camerei, schimbă câteva cuvinte cu negresa trimisă de noi să-l cheme, după care femeea veni cu răspunsul că suntem rugați să plecăm și că vrăjitorul va lua contact cu noi după terminarea slujbei.

— Explică-i că suntem dela poliție, îl rugă Colt pe profesor.

— N'are nici un rost. Ne va răspunde că nu

poate întrerupe slujba acum. Nu uitați că vrăjitorul este un preot. Mai bine să stăm deoparte și să așteptăm.

Ceremonia continuă și profesorul Gminder ne traduse cuvânt cu cuvânt tot ce spune vrăjitorul.

— Ajutați-ne să-l găsim pe asasinul lui Jossie La Tour, traduse el. Ajutați-ne voi zei ai arborilor. Ajutați-ne voi zei ai soarelui. Ajutați-ne voi zei ai lunii. Jossie La Tour era o ființă bună. Zeii știu că ne bătea câteodată, dar era totuși bună. Femeile acestei țări poartă îmbrăcăminte ordinară și primejdioasă dar Jossie era bună. O femeie Ubangi ar fi ucisă dacă ar ațâța pe un bărbat, dar Jossie era bună. Femeile Ubangi sunt altfel decât femeile albe cari râd de gura mare a Ubangilor, deși albele se vopsesc pe buze și obraji. Zei ai arborilor, ai soarelui și ai lunii, unde este deosebirea? Dar Jossie era bună și zeii ne vor ajuta să-l descoperim pe asasinul ei.

După aceste cuvinte, vrăjitorul urmat de ceilalți Ubangi începură să dănțuiască în fața focului imens care încălzea cazanul caloriferului, apoi vrăjitorul eși afară în curte spre a face o rugăciune.

— Se duce în mijlocul naturei ca să abată prin rugă moartea asupra asasinului, ne explică Gminder.

Curând, vrăjitorul se întoarse și se opri în fața noastră bolborosind un șir de cuvinte.

— Spune că îl va găsi pe asasinul lui Jossie La Tour și al lui Keblia, ne traduse Gminder. Abia acum o oră au aflat despre moartea fostului vrăjitor.

Atunci Colt îi întinse profesorului pungile cu sare și îl rugă să le predea vrăjitorului, spunându-i că sunt dela un prieten și că poliția va descoperi pe asasinul vrăjitorului lor.

— El vă mulțumește, ne traduse Gminder, răspunsul vrăjitorului, dar declară că nu poate avea nimic comun cu d-ta. După legile tribunilor, ei sunt proprii lor polițiști, tribunal și judecători.

— Spune-i atunci că aci suntem la New-York și nu în junglă. Ei au acolo zeii lor dar și noi aici îi avem pe ai noștri. Li avem pe zeii amprentelor, ai radioului, etc... Dece nu vrea să facem un schimb: să ne spună ce știe și noi îi vom spune la rândul nostru tot ce știm.

Dură mult până ce negrul se lăsă convins. În cele din urmă, el ne ceru să-i povestim noi mai întâiu tot ce știm.

Colt se supuse și nu omise nimic din tot ceea ce aflasem. În timpul acestei povestiri, vrăjitorul deveni tot mai agitat, iar când pomenirăm despre pasta care o găsisem pe de-

getele lui Keblia, el scoase un strigăt. Când termină de povestit, Colt ceru ca vrăjitorul să-și țină cuvântul dat.

— Vom face așa cum ne-am înțeles, fu răspunsul acestuia. Oamenii tribului nostru care trăiește pe malurile lacului Tschad au iubit-o pe La Tour. Jossie era o femeie bună cu toate că îi bătea. Ea îi ajuta, ori de câte ori erau bolnavi. Acum câtva timp, Keblia făcuse o descoperire. El știa că nu există moarte naturală. El știa că în cercul acesta se petrec multe lucruri nenaturale. El făcu cercetări. Curând află și cine va provoca nenorocirea. El merse la buna prietenă Jossie La Tour și îi comunică cele aflate. Buna La Tour vorbi ea însăși cu vinovatul. Cu trei zile mai înainte avusese această convorbire până târziu seara, acasă la ea. Dar Keblia fusese acolo și trăsese cu urechea. În urma celor întâmplate, Keblia știu că viața lui Jossie La Tour se află în primejdie. El reveni și le povesti fraților lui tot ce aflase. Pentru a o feri de moarte, el modelă figurile de lut și le atârnă deasupra ușei ei. Dar Keblia nu le spuse numele ucigașului. Nu-l comunică decât lui Jossie. El spuse doar că asasinul se află sus. Priviți în sus de tot le spuse el fraților lui. El se oferă să o apere pe Jossie și chemă zeii în ajutorul lui. Căci Jossie avea un dușman aci în mijlocul cercului. În

astă seară, Keblia îi adunase din nou. Il urmărise pe dumanul lui Jossie, dar nici atunci nu le spusese numele lui. Găsise doar un glonte și se dusesese acasă la Flandrin ca să vorbească cu el. Curând după aceea, ei aflară dela oamenii poliției că Keblia fusese ucis.

— Cine este ucigașul? întrebă Colt.

— Keblia nu ne-a spus, fu răspunsul dar știm că cineva a tras ascultând la ușe când am vorbit cu Keblia. L-am văzut cum dispărea pe coridor. Credem că acela este dușmanul. Nu vom avea liniște până când nu-l vom demasca. Acum ne-ați deranjat dela lucru. Plecați ca să-l continuăm.

— Numiți-mi pe acela pe care l-ați văzut fugind pe coridor, stărui Colt.

Vrăjitorul refuză.

— Dacă îl voi afla eu, îl voi spune, declară Colt.

— Și eu, promise vrăjitorul, dar numai când voi fi sigur că nu mă înșel.

Ne mai putând scoate nimic dela Ubangi, ne îndreptarăm spre biroul lui Robson, unde ne întâlnirăm cu Doug.

— Nu știu cee ați făcut la Ubangi, ne spusese acesta, dar nici eu n'am stat degeaba. Misterul este lămurit.

CAP. XVI.

După ce intrarăm în birou, Colt ceru lămuriri.

— A mers strună, se lăudă Doug. L-am luat pe Flandrin cu mine la prefectură și-a-poi totul a mers ca pe roate.

— L-ați schingiuit! strigă Robson plin de indignare.

— Uiți, domnule că te afli în fața judecătorului de instrucție, îl admonestă Doug. N'a fost ușor, Colt. Ne-am străduit mult până să aflăm adevărul. În cele din urmă l-am confruntat pe Flandrin cu fosta lui soție. Au mărturisit amândoi.

— Părerea mea este că amândoi sunt isterici.

— Mărturisirea me-au semnat-o amândoi, continuă Doug cu un aer satisfăcut. Poți să mă feliciți.

— În privința lui Flandrin vă înșelați, interveni Robson.

— Au recunoscut ambele crime? se interesează Colt.

— Asta nu. Erau la capătul puterilor lor. Flora a recunoscut că a ucis-o pe Jossie iar Flandrin că l-a ucis pe Keblia. După mărturisire le-am acordat puțină odihnă. Până la prânz vor mărturisi totul căci numai eu îi consider autorii ambelor crime pe cari numai împreună le-au putut comite.

— Flora ți-a spus cum a ajuns Flandrin în posesiunea armei de gaze?

— Nu. Asta mi-o va spune mai târziu.

— Și fotografia Florei găsită în biroul lui Jossie?

— O simplă toană, nimic altceva.

— Cari sunt mărturisirile pozitive pe cari le-au făcut cei doi?

— O sumedenie. În ori ce caz, Flandrin și-a recunoscut limpede crima.

— Care este motivul pentru care a comis-o?

— Asta a declarat că o va spune numai avocatului și procurorului.

— Repet, că ucigașul nu poate fi Flandrin, spuse Robson.

— D-ta trebuie s'o știi, Robson, i se adresa Colt. D-ta ai lucrat împreună cu el. D-ta știi că Flandrin nu prea este tare de caracter. Nu-i așa?

— Ce vrei să spui?

— Păi fără îndemnul unei femei, nu îndrăznește să execute dubla săritură.

— În privința asta ai dreptate...

— Sătul de interogatorii conduse cu stăpânire, Flandrin a făcut mărturisiri numai ca să scape de ele. Și fosta lui soție, la fel.

— Tu îi crezi nevinovați? întrebă Doug.

— Nu știu încă. Trebuie să facem astfel ca toate dovezile să fie puse în concordanță. Și aceste dovezi tu nu le cunoști de cât în parte. Doug. Pentru mine, misterul încă nu este complet elucidat.

Cu aceste cuvinte, Colt își luă rămas bun de la Doug și Robson iar apoi plecă însoțit de mine, acasă.

După o baie bună, ne așezarăm la o gustare, în cursul căreia reexaminarăm situația.

— Ascultă-mă Tony, strigă Colt. Flandrin nu a comis crimele. Nici una din ele măcar.

— Bine dar sunt indicii destule împotriva lui.

Indiciile nu dovedesc nimic. Poate aflăm noutăți de la Flyn și de la Luckner.

Flyn nu se lasă mult timp așteptat și curând îl chemă pe Colt la telefon. După ce închise receptorul, lui Colt îi reveni buna dispoziție.

— În sfârșit ceva pozitiv! exclamă el. Uci-gașul a tras asupra lui Jossie cu arma lui Lovell. Oamenii noștri au stabilit acest lucru în mod neîndoielnic. Mucoasele pleoapelor mecanicului accidentat înainte de uciderea lui Jossie- arată urmele aceluias gaz lacrimogen. Prin urmare Flandrin nu mai poate fi acuzat de crimă.

— Cum așa?

— Păi la ora când a murit mecanicul, Flandrin se mai afla pe vapor. Totul dovedește că uciderea mecanicului a fost un fel de probă generală pentru crima pusă la cale împotriva lui Jossie. Este exclus, ca Flandrin care

se afla pe vapor, să se fi introdus cu o seară înainte, când nici nu ajunsese încă la New-York, în casă la Lovell și să-i fi furat arma de care să se folosească și nu este de presupus că absent fiind din America ar fi pus acest furt la cale cu un complice.

—Atunci iar bâjbăim în întuneric.

— Nu de tot. Flynn a cules informați și despre Flandreau. Omul pe care l-a văzut șoferul lui Jossie esind dela circ, purta paltonul lui Flandreau dar nu era Flandreau. Omul are un alibi indiscutabil. Cunoaștem acum și numele celor de care ascultă câinele care a lătrat în timpul reprezentației. Acești sunt: Keblia, Flandrin, Flandreau, Sebastian Robson, Dr. Chavaray și Crups. În schimb, mai există multe puncte ce trebuiesc lămurite. De pildă, scrisorile de amenințare. Expertul nu a putut încă stabili nimic precis. Ele conțin un scris prea impersonal. Dar lucrul acesta va fi asasinul de nici un folos. Am dispus să se cerceteze proveniența hârtiei întrebuintate. Deasemenea și proveniența creionului albastru. S'au descoperit până acum mai multe creioane ca acel găsit de mine în cabina lui Flandrin. Și la Keblia s'au găsit câteva. Eu sunt convins că asasinul l-a pus intenționat în cabina lui Flandrin ca să ne inducă în eroare. Aștept doar rezultatul exa-

minării urmelor găsite pe fereastra bucătăriei lui Flandrin și pe aceea dela apartamentul lui Lovell. Ele ne vor ajuta să facem un mare pas înainte.

Iarăși sună telefonul. De data aceasta, la celălalt capăt al firului se afla profesorul Luckner. Colt îmi întinse și mie receptorul și putui astfel auzi următoarea convorbire:

— Bună dimineața profesoare.

— Bună dimineața domnule comisar. Ce mai faci?

— Mulțumesc, bine. Dar 'd-ta ?

— Idem.

— Pari nerăbdător, d-le comisar. Dece ?

— Nu-mi mai pune răbdarea la încercare, spuse Colt râzând. Ai lămurit chestia cu pasta ?

— Obraznicule ! cum îndrăznești să-mi pui o asemenea întrebare înainte de masă ? După ce m'ai implorat să te ajut, acum mă și insulți cu insinuările d-tale ?

— Dar bine, profesoare...

— Pasta conține ulei, ceară și vopsea.

— Și ce mixtură dă ?

— Fard, nimic altceva.

Prin urmare asta era.

Ne amintim de vorbele lui Robson: fiecare colwn are un machiaj propriu. Acela care alergase până la locuința lui Flandrin fusese

deci machiat și în grabă nu se ștersese bine de fard astfel că în atingere cu el Kleblia se mânjise pe degete. Probabil că în cursul luptei dintre cei doi, negrul își vârâse unghiile în carne.

— Flandrin era machiat în verde, îmi amintesc eu.

— Dar ți-am dovedit că Flandrin nu poate fi autorul obiectă Colt.

Plecarăm împreună la circ. Acolo, Colt intră într'o cabină de unde eși cu un pachet voluminos. Obiectul ce-l avea acolo era înfășurat într'o manta roșie.

— Greutatea nu constă în demascarea unui criminal, îmi spuse Colt, ci în aceea de a-i dovedi că el a comis crima. Cred că lanțul de dovezi este închis. Un singur lucru nu știu încă: unde se afla ucigașul când a tras? Să mergem în arenă.

Câteva minute mai târziu ne aflam în mijlocul manejului și Colt cercetă din ochi fiecare părticică de spațiu. În cele din urmă mă rugă să i-l aduc pe Robson.

Când veni însoțit de Robson, îl găsi pe Colt sezând pe un butoi și ținându-se cu mâna de un picior.

— Mi-am scrântit picorul, spuse el. Cumpără-mi te rog un bandaj dela o farmacie.

Plecai în momentul în care Colt începu cu

Robson o discuție asupra locului de unde putuse trage asasinul.

După douăzeci de minute, îi găsi tot acolo.

— Acum am rezolvat totul, spuse Colt. Un singur lucru nu mi-ai arătat încă, Robson: reflectorul cel nou.

— Reflectorul cel nou? repetă Robson mirat. Acela lângă care l-ai întâlnit aseară pe Kebliia? Se află acolo. Până acum încă nu a fost pus în funcțiune.

— Ași vrea s'o văd totuși.

Robson și cu mine îl conduserăm pe Colt până în micuța cabină de oțel a reflectorului. Cabina aceasta semăna cu aceea a unui operator de cinematograf.

— De aci s'a tras asupra lui Jossie, declară Colt. Proiectilul a pornit prin deschizătura aceasta. Acum îmi explic de ce nu s'a văzut nici o scânteie și de ce sgomotul a fost atât de moderat.

Robson părea consternat.

— Si cine a tras? întrebă el.

— Știu și asta, răspunse Colt. Să mergem în biroul d-tale și îți voi lămuri totul.

În birou se mai aflau partenerii de joc ai lui Robson, aceia cu cari jucase cărți de dimineață. Ei ne priviră cu ură și nu părăsiră camera atunci când ne așezarăm pe scaune.

— Dă-i drumul, îl invită Robson pe comisar.

— Cred că știu acum cine este asasinul.

— Adevărat? întrebă Sebastian.

— Regret că v'am deranjat dela joc, dar imediat ce voi fi lămurit câteva puncte, veți putea relua jocul.

— Vrei să spui cu asta...

— Nu ceea ce crezi, Robson. Sunt sigur de cele ce spun. Urmărește te rog povestirea mea. Pe persoana în chestie o voi desemna cu X și d-ta îmi vei spune apoi părerea d-tale despre acel X.

— Admirabil! exclamă Robson, în timp ce artiștii ciuleau urechile.

— X reprezintă deci numele criminalului, începuse Colt. Să ne ocupăm mai întâiu de prietenul nostru Crumps.

Acesta sări ca ars de pe scaun.

— Eu n'am nimic deaface cu crima, strigă el.

— Dumneata știi multe, spuse Colt. Te pricepi la arme de gaze. Sfătuit de d-ta, Lovell și-a cumpărat o asemenea armă. Probabil că X este prieten cu d-ta și că în modul acesta a putut afla cum se mănuiește o asemenea armă. X știa că Lovell și-a procurat o asemenea armă. O știa probabil pentru că asistase la convorbirea dintre Crups și Lovell cu privire la ea. Deaceea știa și unde păstrează Lo-

vell arma. La nevoie o putea deci fura. In momentul de față aștept ca un funcționar al Prefecturii să-mi aducă tiparul urmei lăsate de acela care am găsit-o pe fereastră apartamentului lui Flandrin. Cu ajutorul lor îl vom putea indentifica pe X. Urma lui ne dovedește că Lovell a spus adevărul atunci când a afirmat că arma cu care s'a comis crima, i-a fost furată și apoi pusă la loc după comiterea asasinatului. Dece a comis X această crimă? Probabil pentru că este un încrezut. Un grandoman fără pereche. El le trimitea victimelor până și scrisori de amenințare spre a-i înfricoșa. Individul acesta lipsit de inimă, a organizat chiar și o probă generală a asasinării lui Jossie La Tour căreia i-a căzut victimă șeful-mecanic. Pe acesta l-a ucis spre a se încredința că planul îi va reuși. Este știut că Lovell care finanțează circul, era îndrăgostit nebunește de Jossie.

Acest amănunt îi oferea lui X prilejul ca să arunce bănuiala asupra altuia. De aceea a comis cele două spargerii spre a se introduce în casa lui Loveell. Daltfel ideea de a se servi de gaze lacrimogene, era foarte originală. Acum abia, cercul celor ce pot fi bănuți se mîșorează. Cine putea să intre și să iasă din circ nestingherit la ori ce oră? Această libertate îi era neapărat trebuincioasă asasinului. In modul acesta, bănuiala noastră devine tot mai

concretă. Dar să analizăm mai departe. Cine cunoștea obiceiurile cercului atât de bine încât să se poată folosi până și de muzicanți pentru scopurile sale? Cine știa că în timpul jocului lui Jossie, vor bate tobele? Veți recunoaște deci că am avut în vedere toate detaliile. Nicăieri nu am găsit amprenta vre-unui deget al d-lui X. Individul purta mănuși. În schimb am găsit alte urme, de ordin psihic, cari nu puteau fi ascunse în mănuși.

Am găsit mai întâiu un indiciu în lătratul câinelui. Câinele nu a lătrat din întâmplare. A lătrat tocmai la momentul oportun. Dece? Pentru că X voia să comită o crimă de maestru și astfel înscenă și această derutare. X avea să tragă atunci când va lătra câinele. X știa că în ultimul timp câinele pătrunsese de mai multe ori în arenă și că trebuise să fie îndepărtat pentru că întotdeauna lătra. Deaceia X îi dădu drumul câinelui și acesta pătrunse și de data aceasta acolo; chestia cu câinele este o manevră care avea un dublu scop: împreună cu sgomotul tobelor, lătratul câinelui înăbușea sgomotul împușcăturii și totdeodată atrăgea atenția publicului asupra câinelui îndepărtându-i-o dela altcineva. În modul acesta nimeni nu avea să observe că mișcările lui Jossie devin nesigure, nimeni nu avea să

observe noul albăstrui al gazului, iar atenția lui Eddie Stevens și a Isabelei vor fi îndreptate tot asupra câinelui astfel că nu vor putea interveni spre a o prinde în brațe pe Jossie atunci când se va prăbuși.

— Dumnezeu! exclamă Crumps.

— Ne apropiem deci tot mai mult de d. X, continuă Colt. Știm că el se putea mișca liber prin circ. Trebuie deci ca el să facă parte din personalul circului. Este X unul dintre artiști? Dacă este așa, nici nu trebuie să căutăm prea departe. El era silit să ascundă arma undeva ca să nu fie și un foarte bun țintaș. Dintre spectatori nimeni nu putea să tragă; asasinul ar fi fost văzut și linșat imediat. El nu se putea ascunde nici într'unul din gangurile de intrare în arenă, căci pretutindeni se aflau postați oamenii mei. Noi știm însă unde a stat: în cabina instalației proiectorului. Pe această ipoteză putem construi mai departe. La început am urmărit o pistă greșită. Recunosc. Fusesem de părere că unul dintre artiști a intrat cu arma în arenă și că a ascuns-o într'o țeavă spre a face invizibile scânteile. M. gândisem ia trompeta d-lui Sebastian. Am aci această trompetă, dar gaura țevii ei este prea mică.

— Va să zică m'ai bănuir? urlă Sebastian indignat.

— Da. Recunosc că te-am bănuit pentru că și d-ta aveai un motiv ca să dispară o concurență de pe firmamentul stelelor de circ. Dar X avea un motiv și mai puternic: unul de ordin comercial. Din sgârcenie și dintr'un soi de nebunie. Această nebunie apare în multe dintre acțiunile lui X. În felul de a încheia o afacere și în dorința de a săvârși o crimă de maestru, X suferă cu siguranță de nebunie.

Robson urmărise expunerea lui Colt, pe care continua să-l fixeze cu privirea. Se simțea oare vinovat?

— Conchide te rog, spuse el. Cine este acest misterios individ?

— D-ta! răspunse Colt.

— Eu?

— Da, d-ta Robson și te arestez pentru crimă. Te acuz de asasinarea lui Jossie La Tour, de a lui Keblia și de alte câteva crime și delict.

CAP. XVII.

La auzul acestei acuzații, Robson sări în sus. Fața lui devenise albă ca varul. Bătu cu pumnul în masă și strigă:

— Ți interzic, domnule Colt, să faci cu mine asemenea glume!

— Stai jos, îl sfătui Colt liniștit. Îți voi povesti ceea ce știi și d-ta.

— Te-ascult, dar prefer să rămân în picioare.

— Uiți Robson, că ești arestat. În această situație trebuie să te supui. Așează-te, îi porunci Colt.

Robson nu mai protestă, ci se reaseză.

— Pentru mine era limpede din primul moment, spuse Colt, că nenorocirile cari se țineau lanț în cercul d-tale ereau în legătură cu crima. Că ești sgârcit, nu era greu de constatat. Aveai ambiția ca cercul cel mai mare din lume să-ți aparție numai d-tale. Dispuneai de ceva capital. Dacă prin tot felul de mașinațiuni reușeai să-l determin pe Lovell să-ți cedeze pe un preț de nimic partea lui de proprietate, îți puteai satisface această ambiție.

— Și deaceea își ucideau artiștii? mărai Sebastian.

— Atunci începu sabotajul. Lovell fu silit să suporte din punga lui pagubă după pagubă. Trenurile deraiau, animalele cele mai scumpe mureau pe drum, catării își frângeau picioarele. Chiar acum câteva ore, Lovell mi-a declarat că s'a săturat de circ și că dorește să vândă partea lui de proprietate. A ajuns acolo unde ai voit să-l aduci. Ai scăpat însă din vedere șiretenia Ubangilor. Știai că vrăji-

torul Keblia te-a simțit și că i-a destăinuit lui La Tour bănuielile lui. Jossie era singură și chiar d-ta ai recunoscut că ai încercat să-i câștigi simpatia. Probabil că i-ai dat târcoale în absența soțului ei și ea nu s'a sfiit să-ți spună adevărul în față ceea ce corespunde cu temperamentul ei violent. Despre stăruințele d-tale pe lângă Jossie am aflat din jurnalul ei intim. Cu prilejul unei convorbiri ce ai avut-o în apartamentul ei, acum trei zile, Jossie te-a amenințat cu un scandal public. Această convorbire a fost surprinsă în parte de Isabela Chant și de Keblia, care se introduseră în locuința ei prin fereastra bucătăriei. Știu că ai amenințat-o pe Jossie cu prilejul acela, dar ea nu se sinchisea de amenințările d-tale. A doua zi ea s'a dus la Lovell, dar nu l-a găsit acasă. Când Lovell a încercat să-i vorbească aseară, d-ta l-ai împiedecat. Când m'am despărțit de Jossie aseară, ea m'a sfătuit să te observ, dar eu n'am înțeles-o bine. Am crezut că face aluzie la Lovell. Dacă ai fi tălmăcit mai bine vorbele ei, poate că i-ai mai fi putut salva viața. După ce am eșit împreună cu d-ta dela Jossie, te-ai hotărât definitiv s'o suprimi, deși ea era cea mai bună artistă a d-tale.

Printr'o scrisoare a fostei soții a lui Flandrin, am aflat că Jossie l-a vizitat pe Lovell.

Cu prilejul acesta am mai aflat ceva: că și d-ta ai fost la Lovell. D-ta te pricepi la foarte multe lucruri, Robson. Știi să dreszi elefanți, să repari instalațiile de alarmă sau să le împiedici să funcționeze așa cum ai făcut cu instalația lui Lovell. Ai fost mai înainte clown și acrobat. Te-ai cățărat pe zid și ai pătruns în locuință. Ai uitat totuși ceva, așa cum uită mai toți criminalii. Ți place să mesteci tutun și această pasiune te-a dat de gol. Am găsit o bucată din acest tutun. Este tutun din Georgia care nu se găsește la New-York. Experții mei vor stabili acest lucru, foarte ușor. Ai furat arma de gaze și ai ascuns-o în cabina reflectorului. Te miri de unde o știu? Chiar dela d-ta. Mi-ai spus că l-ai prins pe Keblia pe la orele trei în apropierea instalației reflectorului și atunci m'am întrebat ce căutai d-ta pe acolo la ora aceea? Poate vrei să ști dela cine am aflat că ai tras din cabină? Tot dela d-ta. Firește, nu direct. Mi-am scrântit intenționat piciorul pentru ca să te rog să mă lași să mă sprijin de d-ta atunci când mă aflu în arenă. Ca director de circ știi desigur că există mijloace de a citi gândul cuiva. Este un lucru cât se poate de simplu. Totul se reduce la o justă interpretare a mișcărilor mușchilor. În timp cât mă sprijineam de d-ta, făceam acest lucru. Te si-

leai mereu să mă îndepărtezi dintr'o anumită porțiune a arenei. Din cabina noului reflector l-ai ucis mai întâi pe mecanicul șef procedând foarte isteț. Ai lăsat vorbă la circ că pe la orele trei și jumătate vei fi de găsit în biroul meu. După ce te-ai strecurat în cabină și ai tras asupra mecanicului profitând de slaba lumină din arenă și de faptul că muzica făcea repetiție astfel că nu se putea distinge împușcătura, te-ai repezit până la mine, în timp ce oamenii circului fuseseră cuprinși de panică.

În modul acesta voiai să-ți aranjezi un alibi. D-ta nu te așteptai ca poliția să lucreze cu atâta precizie. Am stabilit că mecanicul s'a prăbușit la ora 3 iar d-ta ai sosit la mine la ora 3 și jumătate. După ce ți-ai reușit prima crimă care era un fel de repetiție generală pentru cealaltă, te-ai pregătit din nou. Sosirea neașteptată a lui Flandrin nu-ți convenea de loc. Spre a-l împiedica să ia contact cu soția lui, ai aranjat mai multe întrevederi între el și reporterii ziarelor. Nu voiai ca Jossie să-i povestească lui Flandrin ce a aflat despre d-ta.

Seara, ai venit în loja noastră de unde ai ieșit de mai multe ori sub diferite pretexte. Ai vrut să te convingi mai întâi dacă Jossie a reușit să-i vorbească soțului ei. Abia când a apărut în arenă Jossie La Tour ai revenit

și d-ta în loja noastră. Cu câteva clipe mai înainte avuseși grije să dai drumul câinelui. Știai precis tot ce se va întâmpla. La primul lătrat al câinelui ai părăsit loja noastră zicând că te duci ca să dai ordin ca să fie îndepărtat câinele în realitate te-ai dus în cabina reflectorului de unde ai tras apoi asupra lui Jossie, exact în clipa în care câinele a început să latre din nou. Circul era cufundat în întuneric și nimeni nu te-a văzut.

După ce s'a prăbușit Jossie, atunci când în arenă se produsese panică, ai revenit în loja noastră pe care însă ai părăsit-o imediat.

Până aci totul mersese bine dar mai aveai o mulțime de lucruri de făcut. Ai luat arma, te-ai dus în cabina lui Flandrin unde ai îmbrăcat paltonul lui, ai părăsit circul convins că poliția nu va putea descoperi nici odată că Jossie a fost asasinată. Dar ai avut ghinion. Lovitura proiectilului și gazul lacrimogen au lăsat urme. D-ta habar n'aveai de acest lucru. Te-am rugat să mi-l aduci pe Keblia. El îl amețise pe agentul pus să-l păzească și dispăruse. L-ai urmărit și l-ai surprins la garderobă ținând în mână un proiectil de gaze. Știai că negrul îți este dușman. Te-ai luat după el și l-ai urmat atunci când Keblia s'a introdus în casa lui Flandrin. Acolo l-ai răpus și l-ai ucis apoi l-ai ascuns într'un cufăr. Dar și de data asta ai lăsat urme.

Am însărcinat pe unul dintre agenții mei să-ți șterpească din garderobă costumul ce-l purtai când te-ai introdus în locuința lui Flandrin. Cu ajutorul unui aspirator de praf am extras dela genunchii pantalonilor praful de pus acolo care te-ai rezemat cu genunchii de fereastră prin care te-ai introdus în bucătărie. Componenta acelui praf este identică aceleia a prafului de pe fereastră bucătăriei. Ca să îndrepti bănuielele asupra lui Flandrin ai lăsat un proiectil de gaze în cufărul cu cadavrul negrului iar un altul l-ai introdus în buzunarul pijamalei lui Flandrin. Era mai bine dacă le distrugeai. Degetele negrului le-ai mânjit cu văpsea verde ca să se creadă că sunt urmele fardului lui Flandrin dar și în această privință ai calculat greșit. Apoi te-ai reîntors la circ și ai continuat să ne joci comedie. Ghinionul d-tale a început din clipa în care ai lăsat să-ți cadă bucățica de tutun de mestecat din curtea lui Lovell. Păcat Robson că s'a sfârșit cu jocul d-tale.

Robson nu mai avu astâmpăr. Se ridică și strigă cu vocea răgușită :

— Minciuni !... Această fantastică poveste n'o va crede nimeni.

Deodată fața lui Robson păli. Mâinile le îndreptă către ceafă ca și cum ar fi vrut să-și susțină capul.

— Ce-i asta ? strigă el. Ce-i asta ?... Faceți lumină !... nu văd !...

Apoi se prăbuși la pământ, se sbătu de câteva ori și rămase inert. Murise.

— Nu-l atigeți! ne spuse d-rul Chavaray. Știu ce s'a întâmplat. Se vede pe fața lui. A fost lovit de o săgeată otrăvită.

Colt deschise brusc ușa al cărei oberlicht era deschis, dar pe gang nu zărirăm pe nimeni. Pe Ubangi îl găsirăm dormind în camera caloriferului. Cine a lansat săgeata nu s'a putut dovedi niciodată. Colt și eu ne amintirăm însă de cuvintele vrăjitorului «noi suntem proprii noștri judecători și călăi».

CAP. XVIII.

Flandrin și fosta lui soție fură eliberați.

De data aceasta ei se despărțiră pentru totdeauna căci Flandrin nici nu mai voia să audă de ea. Bietul om părea cu totul distrus și multă vreme nu s'a mai auzit vorbindu-se despre el.

Abia un an mai târziu, Flandrin apăru din nou în arenă. În program era anunțat ca cel mai senzațional număr al circului.

Ne duserăm de curiozitate și ne întâlnirăm la circ cu Lovell.

— Veți vedea o minune, ne spuse acesta. Flandrin va executa de data aceasta dubla săritură.

Și într'adevăr o execută, în ropotele de aplauze ale spectatorilor în delir. Dar ochii

lui Flandrin cătau țintă spre un singur loc : în spre acela de unde, cu un an mai înainte, îl urmăreau ochii frumoși ai lui Jossie La Tour. În amintirea ei, Flandrin, indiferent la aplauzele publicului, se înclină într'acolo.

— SFÂRȘIT —

12

**EDITURA
CENTRALA
PRESEI**

Bun de tipar Conf. aprobării Serviciului Cenzurii No. 632/1253.

LEI 90+2